

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.szenteseinfo.hu/lidercfeny

II. évfolyam, 11. szám, 2008. november

Hegylakó

Novellák

Vers

Tézis - Antitézis

Pályázat

**Ehavi számunk alkotói:
Tim Shaw, Anonymus Chynewa,
Homoergaster, Ha'lathin, Fuvallat**

A halhatatlan lelkű halandókhöz, kik e sorokat olvassák.

Mint az bizonyára kiderült a borítót megpillantva, ezen Lidércfény is a Hegylakó témája körül bolyong.

A küzdelem most két síkon zajlik. Az egyik, amellyel kezdünk, s amelynek ellenpólusával zárunk, az anyag és a szellem vitája, míg a másik, főbb vonulatot képező csata a halhatatlanok test-test elleni, vagy épp saját magukkal vívott harca.

Jelen írások mennyisége és hosszúsága okán ebben a számban nem kapott helyet sem könyvajánló, sem zenerovat, valamint egy folytatás is kimaradt.

A Minden testnek útja második része decemberben kerül sorra, addig is szíves türelmeteket kérjük.

Nem is szaporítanánk tovább a szót, mivel így is a bőség zavarában szenvedünk, így inkább következzenek a történetek és némi képirás.

Jimmy Cartwright

Homoergaster

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
II. évfolyam. 11. szám, 2008. november

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: <http://www.highlanderworldwide.com>
copyright to Davis Panzer

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány),

Olvassószervező: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatárs: Scholtz Róbert (Sigynnae)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: Gravo-Mix
6600 Szentes, Szabadság tér 7/1.

Tartalom

TÉZIS

Várkonyi Nándor: Az ember keresése .....3.

HEGYLAKÓ

Kurgan történetek: Az indián /Homoergaster/ .....3.

Adieu, mon ami! /Tim Shaw/ .....4.

A medve (Kurgan történetek III. rész) /Homoergaster/ .....6.

Árpád vére /Anonymus Chynewa/ .....10.

Hegylakó: A Begyűjtés /Ha'lathin/ .....15.

VERS

Egy halhatatlan szív ritmusa /Fuvallat/ .....16.

ANTITÉZIS

Stanislav Lem: Summa Technologiae .....16.

PÁLYÁZAT

„Légies táncok” - III. Lidércfény Pályázat .....16.

Jegyzet

Homoergaster

Kurgan

A Kurgan.
Bevallom, nagy
Kurgan-rajongó
vagyok.
Tisz-teltem
C o n n o r
M c L e o d - o t,
R a m i r e z t, de
én bizony Kurgan
jeleneteit

nézem a legszívesebben az első Highlander-filmből. Valamivel több, mint húsz esztendeje, hogy először láttam, de ez a mai napig így van. Mohón figyelem arckifejezéseit, mozdulatait, egyszóval gesztusait. Úgy vélem, Clancy Brown ezzel a figurával a színészi pályafutásának legmaradandóbb produktumát adta a közönségnek. A többi szerepében is jó szokott lenni, de ezzel a karakterrel örökre összeforrt. Mégsem járt úgy, mint Carrie Fisher vagy Mark Hamill. Nem lett világhírű sem, mint Harrison Ford. Filmtörténelmet viszont írt! Ahogy a neten nézegetem róla a képeket, úgy látom, elvan. Nem hiányzik neki a világsiker. Az általa oly zseniálisan megformált Victor Kurgan ugyanott dekkol a szívemben, mint Darth Vader. Vajon melyikük misztikusabb, kiismerhetetlenebb alak? Semmi kétség, hogy Kurgan! Vader ugyan páncélmaszkot visel, ám Lucas mester olyan részletesen elmesélte, ki ő, és honnan jött, hogy a varázsa kissé megkopott. Kurgan. Jelenetei szállóigészerűek, őstípusok. Azok a szövegek, hogyaszongya: „En tudom a nevét!”, „Ma a pokolban alszol!”, „Soha többé ne szólj hozzám!”, „Jobb kiégni, mint csak úgy eltűnni!” és hasonlók magukban hordozzák a figurát. A név, mely félelmet kelt, állítólag egy ázsiai pusztákon született vad fiút takar. Számomra Mr. Brown jóval több ebben a szerepben. A legfurcsábbnak azt tartom, hogy ő mindig a Kurgan. A többiek hosszú létük alatt számtalan fedőnevet és élettörténetet használnak. Ó nem? Dehogynem! Az csak álca, hogy elnevezte magát a keleti síkokon emelt kurgánokról. Mit leplez vele? Azt elolvashatja a kedves érdeklődő a Lidércfény lapjain futó történetemben...

TÉZIS:

„A szellem és a lélek lényegét fogalmakkal megragadni, szavakkal meghatározni, hasonlatokkal körülírni, képekben kifejezni nem tudjuk. Nem az anyagnak, a testnek funkciója, mert akkor nem tudná alakítani, nem erő, mert amit az erőn érteni vélünk, az nem más, mint az anyag valaminő állapota; nem határozzuk meg, ha szubsztanciának, állagnak, állománynak mondjuk, mert ez filozófiai kategória, s csupán annyit jelent, hogy hordozó, nem hordozott lény, nem tulajdonság, hanem önhordozó, s mint ilyen, lehet anyagi is; éppígy csak kategorizálás, ha lénynek, lényeknek nevezzük, lévén e kettő általános jelentésű absztrakció: minden, ami van, lény, s mindennek van lényege. Ama finom, rugalmas végtagú, egyenes tartású, embrió-koponyájú, specializálatlan őslényben pompás székhelyre, páratlanul tökéletesíthető eszköztárra talált. De kötvé is volt hozzá: az ál-

lati szervezet élettörvényeihez, s nem változtathatta egyik napról a másikra tökéletesebbé. Ehhez hosszas gyakorlatásra volt szükség. A kezét mint a legalkalmasabb szerszám-formát megőrizte, de az értelem szolgálatába állítva ügyességét rendkívül megnövelte; a lábat támaszkodó-járó végtaggá alakította; a gégefőt és a száját tagolt beszédre használta fel; az értelem szerszámhasználó és készítő képességét, leleményét a végletekig kiművelte (gépek); legfőbb székhelyét és eszközét, az agyvelőt roppant nagyságúvá és finommá fejlesztette. Mindebben pedig, mint láttuk, öntörvényét követte, nem valamely élettani mechanizmus nemlétező szabályait. Minthogy az eszköztár, az állati test eredendően gyakorlatlan és gyarló volt, kezdetleges („primitív”), gyakorlatlan volt a képességek működése is, gyarlók a szellem első teljesítményei.”

Várkonyi Nándor: Az ember keresése

Kurgan történetek: Az indián

A Lidércfény kedves olvasói, rendkívül szerencsés, kiemelt helyzetben vannak, mivel ez a történet az USA-ban nem jelenhetne meg. A történetből kiderül, hogy miért...

1979, Iowa

Kurgan nem járt templomba, csak ha nagyon muszáj volt. Most valami mégis arra készítette, hogy betérjen az egyikbe, amelyik épp az útjába akadt. Egy ismeretlen mintázatú vibrálást érzett, olyan volt, akár valami ínyencfalat átható illata. Ez vonzotta oda. A jókora épületben kevesen voltak, csak elől imádkozott néhány buzgó hívő. Hamar megtalálta az emberét, egy hosszú varkocsos, sasorrú, villogó szemű indiánt. Egy árnyékos padsorban ült, az épület hátsó traktusában. Érezte, hogy dühös, mélabús, vágyakozó hangulatban van. Milyen költői! - gondolta cinikusan. Lezöttyent melléje, és odabrummogta neki:

- Helló!

Az indián ránézett. A sötét szemekből kicsapó gyűlölet jóval több volt, mint amit a magafajta a másik iránt szokott érezni. Felpattant és kardot rántott, nem törődve azzal, hogy egy templomban vannak. A lovassági szablya egy tisztí oldalfegyver volt, a vadnak hívott nyugat hőskorából. A penge ezüstösen, hidegen megvillant a szórt fényben. Kurgan mozdulatlan maradt. A hosszú bőrkabátjában rejtőző pallosa ugyan két darabban volt, de ha harcra kerülne sor, gyorsan összerakja. Ó gyorsabb, mint az indián, ezt az első mozdulataiból felmérte. Remélte azonban, hogy itt nem keltenek feltűnést. Korai még. Lassan, komótosan állt fel, és keményen, kihívóan nézett a másik szemébe.

- En gyűlölni fehér ember! Megölni én fejedelmé... Te lenni fehér ember! - fröcsögte felé, akár egy csörgőki-gyó. Kurgan bólintott. Ez jó! Most ilyen ostoba, vagy csak megjátsza? Úgy gondolta, tovább bosszantja a fickót, ha már ilyen dühös.

- En lenni fehér ember! - Kezdte parodizálni a másikat.

- Naagy lenni és erős lenni!... Lenni az első!

Ez egy szemét oldalvágás volt részéről. Tudta milyen érzékenyek az indiánok az elsőbségükre az „újvilágban”. Az indián elkerekedett szemekkel bámult rá. Láta rajta, hogy pontosan megértette, mit akart mondani azzal, hogy ő az „első”. Szép lassan elhátrált tőle, a kezében tartott kardot védekezőn maga elé tartva. Kurgan rámosolygott azzal a farkasvigyorral, amivel a szentnek nyilvánított területeken jobb híján szokott. Aztán a rekedt, zúgó hangján még hozzátette:

- En lenni fehér ember, és fejedelmé! Jelenteni neked ez valamit? He? Neked lenni szerencséd akkora, mint ez a hodály, hogy lenni szent ez a hely! Lenni bizony! - prüszkölte.

- Mert különben lenni neked nyisz!!

Közben a tenyere élet végighúzta a nyakán, azon a sebhelyen, amit Ramirez ejtett rajta egykoron. Az indián nem volt olyan ostoba, mint mutatta, gögös volt és szentimentális. Pontosan tudta, hogy már semmi köze az egykori népéhez. Már egy másik csoporthoz tartozik! Ez egy taktika? - találgatta Kurgan. Nem túl bölcs! Vagy begolyózott volna a sértettségtől? Nyugodtan kilépett a padok közül. Közben azért szemmel tartotta a fickót. Nem akart szent helyen harcolni, a tradíció az tradíció, a fene egye meg! Ám ha rákényszerítik, megteszi. A bejárathoz érve, mélyet lélegzett, és visszaszólt:

- Még találkozunk!

Halkan mondta, de tudta, hogy amaz hallja...

1982

Az események gyorsulni látszottak, és Kurgan örömmel készült a végső viadalra. Közben azért eszébe jutott az indián is. Egy jó darabig kereste, de sehogy sem találta. Aztán tudomást szerzett róla, hogy találkozott Vaszilijjellel. Vele nem volt olyan szerencsés, mint ővele. Nyílt terepen küzdöttek meg.

- Na ezt is kipipálhatjuk! - állapította meg...

Homoergaster

ADIEU, MON AMI!

1793 október 29. Párizs, Conciergerie

Valery arra ébredt, hogy túhegyes fogak mélyednek hüvelykujjába. Felüvöltött. Másik kezével a fájdalom forrásához kapott, megragadta a támadót, és lendületből a cella falához vágta. A patkány visítva menekült. Pofáját vörösre színezte a vér. A többi éhes szemű állat surrogva inalt el a falon tátongó rések között, de a fogoly tudta, hogy visszatérnek. Mindig visszatérnek. Arra várnak, hogy feldobja végre a talpát.

Lépteket hallott a folyosóról, és a közeledő fátyla imbolgó fénye hamarosan táncra bírta az árnyakat.

Ketten jöttek. Ogier, a vén börtönőr és egy idegen, akinek kámzsa rejtette az arcát.

Valery tüntetően elfordult, amikor benyitottak, és a rothadó szalmára köpött. Ogier nem vette zokon, csupán megszokásból rúgta oldalba a rabot.

- Látogatód jött, kutya! Több tiszteletet az atyáknak!

- Valami ételnek jobban örültem volna - sziszegte Valery, mire az öreg felröhögött.

- Meglesz az is. Pompás lakoma lesz a hollóknak.

Olyan jól mulatott a saját tréfáján, hogy nem is bírta abbahagyni a nevetést, csak amikor már fuldokló köhögésbe csapott át.

- Öt percet adok, nem többet - mondta, majd magára hagyta a két férfit.

- Feleslegesen fáradt ide, atyám - szólalt meg a rab. - Nincs bűnöm, amit meggyönnék.

- Hát a torkosság és a paráznság nem tartozik tán a főbűnök közé?

Ez a hang...

A fogoly hitetlenkedve emelte fel a fejét, és megpróbált belesni a kámzsa alá.

- Connor? Tényleg te vagy az? Te skót kurafi!

A látogató szabaddá tette vigyorgó arcát, majd körbenézett a nyomorúságos cellában.

- Amikor utoljára láttalak, Párizs legelőkelőbb fogadójában laktál.

- Változnak az idők, mon ami - sóhajtott Valery.

- Mi az ördögöt keresel itt?

- Oh, nem éppen őt, csak az egyik cimboráját. Na, gyere! Elég volt ebből a komédiából.

Connor lehajolt, és a kezét nyújtotta, a rab azonban nem fogadta el, hanem szomorúan oldalra fordította a fejét.

- Menj el, Connor! Az én utam itt véget ér.

- Úgy beszél, mint a vénnek. Pedig alig vagy ötszáz éves.

Valery nem viszonzta a nevetést.

- Itt maradok.

- Megvesztél? Van róla fogalmad, mennyi louis d'ore-t adtam azért, hogy kijutassalak? Egy olajjal teli ponyvás kocsi vár a hátsó kapunál. Kiadjuk magunkat kalmárnak. Egy hét múlva már La Rochellben leszünk, aztán az első hajóval átvitorlázunk Amerikába. Elhagyjuk ezt a felbolydult vidéket.

- Hallgass, Connor! - csattant fel Valery. - Hát nem érted? Nem akarok tovább élni. - Lehajtotta a fejét. - Nélküle nem érdemes...

- Teljesen megszédített az a nő - komorodott el a skót. - La chienne d'Autriche.

- Ne nevezd osztrák szajhának! Nekem királynő marad örökre. Hiába végeztette ki az a bugris Robespierre.

- Térj már észre! Elhiszem, hogy még fájdalommal friss az emléke, de Marie Antoinette csak egy volt a szeretőd sorában.

- Tévedsz! - nézett fel sötéten a fogoly. - Ez igazi szerelem volt, bármit gondolsz. Eleget éltem, hogy különbséget tudjak tenni.

Connornak megvolt erről a saját véleménye, de amikor a barátja szemébe pillantott, nem hozakodott vele elő, mert rádöbbsent, hogy Valery komolyan beszél. Nem lehetett véletlen, hogy a Forradalom lelkes hívéből néhány hét alatt a rab királyné legfőbb bizalmasává avanszált. Olyannyira, hogy még a megghiúsult szöktetésben is részt vett. S most, két héttel Marie Antoinette kivégzése után rá is guillotine vár.

Valery mintha olvasott volna a gondolataiban:

- Csak azt sajnálom, hogy nem a te kezdetől halok meg.

- Ne mondj ilyeneket, barátom!

- A lá fin, il ne pourra en rester qu'un.

- Tudom. Csak egy...

- Azt szeretném, ha te lennél az.

Miközben Connort kikísérték a Conciergerie jól őrzött falai közül, egyfolytában azon töprengett, amit Valery mondott. Ha lecsapják a breton fejét, elvész az évszázadok alatt összegyűjtött tapasztalat. Talán meg lehet győzni a Konventet, hogy változtassák kötélre az ítéletet. Robespierre ugyan megvesztegethetetlen, ám Danton vagy Saint-Just talán meghallgatja. Vagy ha nem sikerül, vannak még egyéb tervei. Egy azonban biztos, sietnie kell.

1793 október 29. Párizs, Luviette fogadó

Eugéne, a tulajdonos rosszkedvűen nézett szét birodalmában. Bánatának tárgya magányosan költötte el vacsoráját, miközben a többi asztalnál minden helyet elfoglaltak a vendégek. Eugéne akár örülhetett is volna, mert amióta a Végső Műveletek Mestere áttette ide a székhelyét, minden este zsúfolásig megtelt a csapszék. A párizsiak látni akarták az embert, aki utoljára vette kezelésbe Capet polgártársat. Eugéne azonban roppant babonás volt.

Ostoba, képmutató barmok! - gondolta. - Szabadság, egyenlőség, testvériség, mi? Csak épp a hóhérra nem vonatkozik. Mindenki egyenlő, kivéve őt.

Fejét csóválva alkotott ítéletet vendégeiről. A pénzükkel már jóval elnézőbbnek bizonyult; azt nem sújtotta olyan megvetéssel, mint a szájtáti gazdáikat.

Belépett az ajtón egy magas, széles vállú idegen. Két pillanat alatt felmérte a helyiséget, majd egyenesen a fogadóshoz ment.

- Charles-Henri Sansont keresem - közölte köszönés helyett.

Eugéne hasonlóan barátságos fejbiccentéssel intett a magányos alak felé. Az óriás máris elfordult a fogadóstól, és döngő léptekkel odasétált a bakó asztalához. Kérdezés nélkül helyet foglalt a meglepett férfival szemben.

- Volna egy üzleti ajánlatom...

1793 október 30. Párizs, Tuileriák

- Mi az hogy nem találják? - ordította vörös képpel Frédéric Bruguiere, a kivégzéseket felügyelő biztos. - Egy hóhér nem szokott csakúgy eltűnni.

A két sans-culotte holsápadtan, reszkető lábakkal állt a kegyetlenségéről híres jakobinus előtt. Nem tudták eldönteni, ők félnek-e jobban az elnökötől, vagy az Robespierre-től.

- Nincs otthon - ismételte meg a bátrabb polgárőr.

- Utoljára a Luviette fogadóban látták... tegnap éjjel - tette hozzá a másik, miközben frígiai sapkáját gyűrögette.

- Biztos megint leitta magát az a gazember - tajtékozott Frédéric. - Kutassák át Párizs összes kocsmáját és bordélyát, ha kell. Kerítsék elő akár a föld alól is!

A két fegyveres szóltanul bólintott, majd kiviharzott a szobából. Sietségükben majdnem fellöktek a sötét ruhás idegent, aki a folyosón várt a sorára.

- Talán én segíthetek - lépett a helyiségbe. Finoman becsukta maga után az ajtót. - Véletlenül hallottam a problémájukról.

- Ki maga? - förmedt Frédéric a közeledő vendégre. - És hogy merészeli?!

Áradt az idegen fénytelen szeméből valami komor fenyegetés, ami a jakobinus torkára forrasztotta a tiltakozást. Pedig a hatalmas termetű férfi nem tett mást, csak mosolygott, ám azt olyan háborzongatóan, hogy a biztos hirtelen taknyos kölyöknek érezte magát. Ösztönösen hátrált egy lépést, de útját állta saját széke. Erőtlenül belerogyott.

- Mint mondtam, segíteni szeretnék - szólt az idegen. - Még pénzt se kérek a szolgálataimért.

- Hanem mit? - érdeklődött a jakobinus, feltámadt kapzsissággal.

- Csupán azt kérem, hogy a saját pallosomat használhassam.

- Kizárt! A Konvent elveti ezt az ósdi barbár módszert, ami az ancien régime-re volt jellemző.

- Frédéric újra megtalálta a hangját. - A guillotine sokkal humánusabb megoldás.

- Humánus? - visszahangozta az idegen. Majd vérlázítóan elvigyorodott, de a biztos nem érzett annyi bátorságot, hogy szóvá tegye. - Tulajdonképpen a guillotine is megteszi. Elvégre az is le tudja csapni a fejet, nem igaz?

- De... kétségtelen - dadogta Frédéric. Zavarát leplező papírokat rendezgetett az asztalán. - Hmm... nos... nem is tudom... a mestervizsga nélkül... no de a különleges helyzetre való tekintettel... ez egyszer talán kivételt tehetek.

- Helyes - paskolta meg Frédéric vállát az idegen, s az elnök úgy érezte, mintha maga a halál legyintette volna meg.

- Mit is mondott, hogy hívják? - szólt a távozó után.

Az óriás visszafordult az ajtóból.

- Kurgan - morogta. - Vagy ha úgy jobban tesz, Kurgan polgártárs.

1793 október 30. Párizs, Place de la Révolution

Valery egykedvűen tűrte a kivégzésére összegyűlt tömeg szidalmait. Felbaktatott a vesztőhely lépcsőjén, és ellenkezés nélkül hajtotta fejét a nyaktiló alá.

- Le a royalistákkal! Vesszen a zsarnok talpnyalója! Áruló! - Ilyen és ehhez hasonló kiáltások tüzeltek a csöcseléket. Ám a halálraítelt nem haragudott, inkább sajnálta őket.

Csak két ór meg a csuklyát viselő hóhér állt nyugodtan a dobogón.

Valery nem félt a haláltól. Rengeteg kellemes és kellemetlen emléket őrzött hosszú életéből. Többet, mint amennyit egy halandó el tudna képzelni. Azzal is tisztában volt, hogy előbb-utóbb ő is befejezi földi létét. Hiszen csak egy maradhat, és régóta sejtette, hogy nem ő lesz az. Hiányzott belőle a tűz és az elszántság. Nem ő akart halhatatlan lenni, egyszerűen csak elfogadta ezt az adományt, bár sokszor inkább átoknak érezte. Főleg, amikor végig kellett néznie, hogyan öregsznek és halnak meg rokonai, barátai, ismerősei. Már csak abban bízott, hogy az utolsó, aki elnyer minden tudást és hatalmat, majd egy arra érdemes személy lesz.

Bolond MacLeod! Ha lett volna esze, akkor becsempész egy kardot a börtönbe, és most nem veszne oda több száz év tapasztalata.

A Place de la Révolution keleti sarkán lárma kélt. Felbukkant egy lángoló ponyvájú lovas kocs. A megvadult állatok félelemtől tág orrlukakkal fújtattak. Az olaszragú lángoktól úzve nem nézték, kin gázolnak keresztül, egyenesen a tömeg közé vágattak. Aki nem tudott kitérni időben, az a paták vagy a kerekek alá került. Kitért a pánik. Mindenfelé üvöltöző emberek próbálták elhagyni a teret. Újabb áldozatok zuhantak a földre, ezeket már a többiek tiporták meg.

A két ór benuktan figyelte a dobogó felé száguldo kocsit. A hóhér mozdult elsőnek, kirántotta az egyik fegyveres kardját, majd ugyanazzal a lendülettel mellbe rúgta a másik férfit. A lefegyverzett ór önként követte társát, és az emelvényről a tömegbe ugrott.

Valery értetlenül figyelte az eseményeket. A guillotine alá szíjazva amúgy sem igen avatkozhatott a küzdelemben. Kíváncsian nézett fel szabadtőzjára. Ha nem lett volna ilyen hatalmas termetű, úgy Connor sejtette volna benne, de amikor a hóhér lehúzta fejéről a csuklyát, már tudta, hogy valamit félreértett. Az óriás nem megmenteni akarja...

- Kurgan! - hörögte gyűlölettel. - Te átkozott!

A harcok nem felelt, csak rávicsorgott és a magasba emelte a pengét.

Váratlanul két kéz bukkant fel a vesztőhely szélén. Valaki megragadta a gyilkos lábát, és lerántotta a mélybe. Kurgan elkeseredett üvöltést hallatott. Próbált feltápaszkodni, de a kezére tapostak. Pusztító erejű ütést mért a vétlen merénylőre. Mire azonban megvetette volna a lábát, a megvadult tömeg elsodorta a dobogótól. Kardját elhagyta, így pusztá ököllé és könyökkel igyekezett utat törni visszafelé, de túl sokan áramlottak vele szemben, hogy sikerrel járjon. Tombolni kezdett. Mellette sorra hullottak a menekülők, ám az esetettek helyére mindig újabbak léptek.

Közben feltornázta magát az emelvényre a megmentő kezek gazdája is.

- Connor! - nevetett fel Valery. - Te megveszekedett skót! Hát visszajöttél?

- Legalább addig hallgass, míg kiszabadítalak, szószátyár breton - vigyorgott a Hegylakó, és oldozni kezdte a szíjakat.

- Már késő - mondta a fogoly, és fejével a tér egy távolabbi sarka felé intett. Connor követte a mozdulatot.

Lovasok vágattak a tömeg közé, kardlappal nyitva folyosót maguknak.

- Mindjárt kész - lihegte a skót.

- Connor! Connor! Figyelj rám! Neked még van esélyed megmenekülni.

- Hallgass!

- Húzd meg azt a rohadt zsinórt! - parancsolta Valery.

- Eszembe' sincs!

- Engem mindenképp megölnek, de akkor elveszik az erőt.

Connor keze kapkodva járt. Idegességében az ajkába harapott. Haja csapzottan lógott az arcába. A Konvent lovasai már kőhajításnyira voltak. A Hegylakó hol őket leste, hol a feszesre húzott szíjakat. Tudta, hogy vésszen fog az idő, de még nem adta fel.

- Mi lesz már?! - üvöltötte Valery. - Tedd meg még teheted!

- Soha! - emelkedett fel Connor tébolyult tekintettel.

Lövés dörrent, és egy golyó csapódott be a skót lába mellett.

- Húzd meg!

Nem maradt idő, nem maradt jó megoldás. Már csak rosszak közül választhatott. A Hegylakó látta, amint a következő lovas is felemeli a fegyverét.

- Ááááá!

Megrántotta a zsinórt.

- Adieu, mon ami! - búcsúzott a breton.

A bárd négy méter magasból zuhant alá. Nem állhatta útját se csont, se izom. A fej tompán puffant a kosárba, és Connornak úgy tűnt egy örült pillanatilag, hogy mosolyog.

Villámok csaptak le a semmiből, hatalmas robaj kíséretében. Connor térdre zuhant fájdalmában. Széttárta karjait, hogy az energia minél hamarabb átjárja testét.

A lovak visszahőköltek az ijesztő dörrenésre és a vakító fényre. Néhány fegyveres lezuhant a nyeregből. Az elszabadult állatok tovább fokozták a zűrzavart.

Connor támolyogva állt fel, de amikor megpillantotta a feléje csörtető Kurgant, levetette magát az emelvényről, és elvegyült a pánikhangulatú tömegben.

- MacLeod! - üvöltött Kurgan csalódottan. - Egyszer úgy is megtalállak, hallod? Nem menekülhetsz örökké...

Tim Shaw

A medve (Kurgan története) III.

A korok mélyén, ismeretlen időkben

Az első éjszaka és nap a rémület szorításában telt. Fokozatosan gyúrte maga alá, aztán mindent elborított. A következő napokat pedig a félelem-éhezés szörnyű duója uralta. Nagyon hiányzott neki a tábor, a csapat, a meleg. Egyedül volt a vadonban, sovány vigasz volt, hogy nem tud meghalni. Nem is akart. Az első éjjelen arra ébredt, hogy félig megfojtotta magát. A másodikon leesett annak a fának a villáságáról, amin aludt, mert nem kapaszkodott, hanem a nyakát védte. Amikor magához tért a halál önkívületéből, rémülten mászott vissza a fa tetejére. Később, napok múltán leölt egy vadkant, és a bőrből nyakvédőt csinált magának. De a pánik csak nem csitult. Rettegve vágta keresztül a nappalokon, az éjeket pedig fekete gubóban töltötte, rémálmok között. Aztán egyszer megtörtént, amitől nagyon félt, amit annyira nem akart: egy tigris támadott rá. Leteperte és sárga szemében vad éhséggel arra készült, ami kitöltötte a rémálmait: A hatalmas fogak a torkát keresték. A rémület olyan erőt adott neki, hogy teljesen kibelezte az állatot. A hazulról hozott kőpenge bennszorult a bordái közé. Elborította a belsőség, és ő is belehullt a sötétbe. Amikor felriadt, elsőnek az alvado véren lakomázó legyekre esett a tekintete. A görcs megenyhült, ettől kezdve magabiztosabbá lett, s ez az érzet egyre nőtt. Megnyúzta az állatot, és bezabált belőle. Megmosakodott a közeli ivóhelyen, a víz vöröské lett. Ellenállhatatlan erővel tört fel belőle a nevetés. A vér nem az ő vére és nem valamelyik szomjazóé, hanem a gyilkosuké. Nevetett, egyre csak nevetett. Ettől kezdve az ereje és magabiztossága egyre nőtt. Eldobta a nyakvédőt, szilajul megküzdött minden állattal, ami nem tért ki az útjából. Vándorúton volt, és nem félt már semmitől. Csak ment, az idő megszűnt, vele a távolság is.....

Történelem előtt, a jégkorban, valahol a gleccserek szorongatta hegyek közt

Lapult a fagyos szikladarab mögött, és bámult. Olyanok voltak, mint ő. Hatalmasak voltak és erősek, eddig azt hitte magáról, hogy különleges. Most megtudta, hogy nem az, vannak nála különbek. Hárman voltak, és egymással harcoltak, olyan fegyverekkel, amit ez idáig elképzelni sem bírt. A baltája, a finoman megmunkált pengéi, a lándzsája csupán játékszereknek tűntek ezekhez a hosszú, és fényesen csillogó fegyverekhez képest. Elbűvölve gyönyörködött az avatott kezekben halálos táncot járó fényes valamik látványában, hallgatta a hangjukat. Amikor össze-csaptak olyan hangot adtak, amelyet sose hallott még. Magas, erős csengésük volt, akár a megáradt patak vizének, az éles köveken. Hosszú ideje harcolhattak már egymással, de nem látszottak fáradtnak. A ruhájuk is ismeretlen anyagból volt, nem állatbőröket viseltek. Díszesek voltak ezek a ruhák, és úgy érezte, nem csak a hidegtől védnek. A letaposott hó jegessé vált, ezen meg-meg csúsztak. Az egyiküknek ez lett a vesztesége, elesett, olyan szerencsétlenül, hogy felnyársalta magát a csillogó fegyverével. Kautának egy lándzsával ledőfött szarvas jutott az eszébe róla. A vele szemben álló habozás nélkül lesújtott. A levágott fej messzire repült, sötétpiros csíkot fröcskölve a fagyos levegőbe. A győztes azonnal a megmaradtra rontott, akít ez láthatóan meglepett. Közben a lefejezett testből kék-vörös áradat áramlott ki, nem volt az vér. Valami más volt. Hirtelen ő is telítődött valami feszültséggel, megszédült, és legszívesebben üvöltve felugrott volna. Viharos szél támadt. A fényes örvény beburkolta a két küzdőt, csak elmosódott foltnak lát-

szottak. A szikla mögül alig látott valamit, de nem mert előjönni. Az elemek tombolása fokozódott, és most már semmit sem látott a felkavarodott hótól és jégtől.

Hirtelen lett vége. A szél mintha nem is őrjöngött volna. A levegő olyan mozdulatlaná vált, hogy harapni lehetett. A színes örvénylés helyére a fehérén vakító mozdulatlanság lépett. Csend volt, de nem sokáig. Az egyik hórákás megmozdult, és kimászott alóla a győztes. Vadul felrikoltott, meglóbálva a fegyverét.

- Arratah gattaa uvaatala!! - Üvöltötte a csendbe dadalman. Megrázta magát, és elindult. De alig tett meg pár lépést, mozdulatlaná dermedt. - Megéreztem! - gondolta rémülten. Hosszú idő óta először félt megint. Az alak megfordult, és kutatóan vizslatni kezdte a fehérséget. - Engem keres! - visszatért a szívébe a kezdet borzalma, de ez még rosszabb volt annál, bénultan tapadt a jeges sziklához, a szemét is lehunyta. Nem akart a szemébe nézni, amikor majd rátalál. - Nekem is levágja a fejem. - amaz módszeresen kezdte átvizsgálni a terepet. Rádöbbsent, hogy egy másik halhatatlan van a közelben, aki megcsapolta a neki járó energiát. Dühösen szölongatta, a hangsúlyban benne volt a szidalom és a gúny. Egyre közeledett felé. Azonosságuk összekapcsolta őket, lehetetlenné téve az elrejtőzést. Egy szót sem értett az idegen nyelven feléje köpött szavakból, de tudta a jelentésük. Közölte vele, hogy nem bujkálhat örökké, és úgyis megtalálja. Harcra buzdította, nem gyáva meglapulásra. Nem bírt mozdulni. Nem csak azért, mert tudta, hogy az ellen a fényes fegyver ellen nincs esélye. Valami más is volt, a rémület mellett: a bizonyosság érzete. Várni. A kereső egyenesen felé jött, maga elé tartva fényes fegyverét. Kissé bosszús volt a keresgélés miatt. Ugyanakkor önelégült a kétszeres győzelemtől. Mohón vágyott a harmadikra. A következő pillanatban megrázkódott a hegy, az ég elhomályosult. A fölöttük lévő sziklafalról egyben leszakadt egy gigászi hótömb, és alázuđult. Rá a győztesre. Kinyitotta a szemét, és felugrott a sziklája mögöl. Futni kezdett. A tekintete egy pillanatra összevillant a másikéval. Az dühödten kaszált egyet, valamit kiáltott, aztán elsodorta a fürgeteg. Ő teljes erejéből futott, míg egy hasadékhöz nem ért. Beugrott oda. Kint eközben a mindent betöltő hó és jég lett az úr. Zihálva hátrált, miközben az elemek tomboltak, rövid idő alatt másodjára. Hosszan kellett várnia, mire előmászhatott a vackából. Ásnia kellett, hogy az új felszínre jusson. A szétterült óriási mennyiségű hó miatt a tájra rá sem lehetett ismerni. Óvatosan kellett haladnia a laza hóban, derékig is volt, hogy elmerült. Több napig tartott, mire az omladék széléhez jutott. Egyszer csak furcsa bizsergés támadt a bensőjében, olyan volt, akár a zibbadás. Ösztönösen irányt váltott, valami vonzotta egy jókora hótömb irányába. Amikor mellé ért, a győztest pillantotta meg belefagyva. Kicsavarodott tagokkal, fegyvertelenül, a halál átmeneti ájulatában, a jégben. Kicsit habozott, aztán elkezdte lefaragni róla a jeget. Óvatosan csinálta, a baltájával a fejj körüli jeget véste. Hosszadalmas munka volt, beleizzadt. Amikor a test nyakához ért, amaz megmoccant. Elkeseredetten próbált kiszabadulni, de jég erősebb volt. A csillogó, tükröző felület alól ránézett, az a tekintet szinte kiolvastotta a jeget. Megborzongott, és még óvatosabban dolgozott. Érezte a másik tehetetlen kerülését, de igyekezett nem törődni vele. Hatalmába kerítette egy addig soha nem érzett mohóság, aziránt a fájdalmas, de erőt adó örvénylés után, amit a már egyszer megtapasztalt. A jégbezárt halha-

atlan is tudta ezt, a teste úgy megfeszült, majd kirobbant odabentről. Elkészült az árokkal, szabaddá téve a másik nyakát. A jégbezárt ekkorra lenyugodott, semmit sem tehetett, várta az elkerülhetetlent. Kauta felegyenesedett és meglendítette a baltáját. - Csak egy maradhat! - Nem tudta, miért mondta ezt annak a másiknak. Egy belső kényszernek engedelmeskedett. A másik odabenn bizonyosan tudta, mit mond ki, még ha nem is értette. Lesújtott a baltával. A pontos, nagy erejű csapás elválasztotta a testtől a fejet. Egy csöpp vér sem folyt. Helyette azonnal óriási kék villámok kezdtek csapkodni. A hótömb elpárolgott, a torzó felrepült, ő meg a villámok hátán utána. Odafele a test körül keringve szívta magába azt az erőt, amibe már belekóstolt. Fájdalom és öröm elviselhetetlen kejtőse tépte, szaggatta az elnyúhetetlen testet. Az összes villám belé áramlott, ő pedig vissza lezuhan a hőmezőre. Amikor talpra sikerült állnia, egy kör alakú, kiszáradt földdarabon állt. Az összes hó és jég elpárolgott onnan. Kissé szédülten nézett szét, a fegyverei a közelben heverték. Csontszárazak voltak. A győztes testét hiába kereste, nem találta meg...

...A hegyek, miket megmászott, újra és újra visszakúsza, ha leesett, a gleccserek, mikkel birokra kelt, keresztülásva magát a lavinákon, szakadékok, melyekbe leereszkedett, vad puszták, melyeken a vadat úzte, sötét erdők, melyekben barangolt, a még sötétebb barlangok, melyeknek szűk járatain keresztül furakodott, tágas termei, melyeknek cseppköveit tördelte, ha útjában voltak, és mélyükön a földalatti folyamok és jéghideg tavak, melyeket átúszott. Amikor napvilágra bukkant, a vízmosásokban, mészkőparkányok alól vagy a földdel takart kijáratokból kiásva magát, elszántan ment tovább az orra után. Azt érezte, hogy nincs hozzá fogható, ez azonban magányt is jelentett. Az ereje egyre nőtt, ahogy azt Ogia is megjósolta. Növekedett benne a medve... Új erőkre tett szert. A halhatatlan, akit lefejezett, a régi emberek utolsó képviselője volt, abból a korból, melyben majdnem vége lett a világnak. Hatalmas volt és erős, ő csak a vakszerencsének köszönhetette a „győzelmét”. Az őseréjével olyan erők birtokába jutott, amiket egyszerűen nem értett, de tudta hogy még hasznát fogja venni. Az új rögeszméje mellé egy másik is jelentkezett: Egy olyan fényes fegyvert kell szereznie! Meg kell vele tanulnia bánni. Ezen rágódott vándorlása közben. Nem tudta, hogy a kardot még nem találták fel... újra.....

...Néha még összeakadt medvékkel. Kedvelte erejüket, nagyságukat, s velük a küzdelmet. Közülük való volt. Másféle medvéket is látott, de ezek kitértek, elfutottak előle, ha meglátták. Egy idő után az a fajta,

amit ő kedvelt, amihez ő tartozott, nem mutatkozott többé. Hiába mászott be újra és újra a régről ismert barlangokba. Hiányoztak neki. Nem tudta, hogy hosszúra nyúlt vándorlása alatt évezredek peregettek le. A történelem hajnalához ért a világ, az emberiség kilábalóban volt a kőkorszakból. Kihalt a Kardfogú tigris, a Mamut. Ezt az ember irtotta ki. A barlangi medve is kihalt. Ő mindezt nem tudta. De zavarta ezeknek az állatoknak a hiánya. Nem értette, hová tűntek...

Vándorlás közben, az idők elején

A sáros dombok és vándorkövek gigantikus összevisszaságában könnyű volt eltévedni. A hajnalok sápadt fénye, az alkony okkere elvarázsolt, elátkozott hangulatot teremtett. Metsző szél kapaszkodott a ruhájába, a hajába, a kövekbe, a gondolataiba. Kísértekekkel álmódott, ő maga is kísértet volt egy eltűnt korból. Már sikerült felfognia, hogy vándorlása régóta tart, olyan régóta, hogy minden, amit ismert és szeretett, eltűnt. Kitaszított lett, egyetlen céltől vezérelve: eljutni az idők elejétől az idők végére. Kardot, kardot kell szereznie magának! Amikor erről álmódva felriadt, a nap sápadt kör volt az ég szélén, a felhők piszkosfehér rongycsomók. Jéghideg patakok vajtak sekély medreket a gleccser lerakta üledékbe. A víz hangja éles volt, akár a kardok hangja, ahogy megtört a köveken. A folyásukat követte, az ezer sebből vérző jégóriás kitöltötte a láthatár peremét. Egy helyütt tucatnyi patak egyesült folyammá, és jökora vízeséssel zuhant alá, egy jégnek, víznek, szélnek ősidők óta ellenálló kőterasról. Hogy leért az aljára, az ember keze nyomának kétségbevonhatatlan jeleit találta. Idő koptatta, megmunkált köveket látott. A méretek sejtették a város egykori nagyságát. Csak rövid ideig méregette a vén köveket, mibenlétüket találgatva, aztán a kis tóból szertefutó patakokat követte tovább. A folyásuk lelassult, vízük szétterült. A levegő már nem volt annyira hideg, a nap is erősebben sütött. A vizek száma egyre fogyott. Végül egyszerre csak ott állott egy száraz pusztaságban, ahol a szél volt az úr. A patakokat a föld nyelte el, tudta, érezte, hogy a mélyben folytatják útjukat. A köves, agyagos talajon gyér bozót nőtt. Alkonyattájon, midőn a nap kurta útja végén lebukni készült a horizonton, a puszta közepén magányos kőhalmot pillantott meg. Amikor odaért, azonnal látta, hogy a kőszálak úgy vannak idehordva. Felkapaszkodott a tetejükre, ahol néhány elcsigázott fenyő próbált „erdőt” alkotni a sovány talajon. Olyan volt ez a sziklahalom, mint egy sziget. Ahogy szétnézett a síkságon, határozottá vált

az érzése, hogy eddig egy rég kiszáradt tó medrében gyalogolt. Leült az egyik fa tövébe, és nyitott szemmel álmódni kezdett. Nem aludt. A táj ősisége visszarántotta abba a múltba, amit igazából el sem hagyott. Látta magát a barlangban futni a vad elől, látta magát a varázsító barlangjában, amikor egy hátborzongató szertartásban visszavett tőle mindent. Táncolnia kellett, elmondania a szövegeket, hívnia az ősokeket, megidézni a zsákmány szellemét. Jöttek is sorban, és elvitték a részüket belőle, legvégül, amikor kimerülten lerogyott, Ogia hajolt fölé. Furcsa mozdulatokat tett, valamit mormolt, elvette Kautából a vadászt, aki a természet rendjének része volt. Ezzel egy más világba taszította, ahová igazán való volt, de ahol mégsem érezte magát jól. Amikor kijött a barlangból, megszűnt Kauta lenni. Még nem volt neve. Megszokásból még úgy gondolt magára, mint Kautára, a vadászra, a törzs védelmezőjére. Majd amikor korokkal később az egykor volt Kauta, akit megszállt a medve szelleme, Azsia vad pusztáin a Kurgan nevet veszi fel, talál az új önmagára. A tigrisölő, a medve legyőzője elrejtőzött Kurgan arcai mögé. Még a figyelők sem sejtették ezt, csak a Kurgant ismerték. Számára a benne növekvő medve = sötétség és a jutalom akarásának fokozódó örületét csak Kauta emléke, a barátok és testvérek emléke, a tábornok melege emléke ellensúlyozta. Ebből merített erőt a végidőkhöz. Éppen úgy látta azt, mintha egy tiszta, mély vizű tó fenekét nézné. Minden jól kivehető, mégis érződik a messzeség. Ott ült, s amikor az égen felragyogtak a még nála is vénebb csillagok, ő már ismét a múltban vándorolt...

A történelem előtt, Afrikában

.....A sűrű bozótban lapult és dermedten várakozott. Tudata határán vibráló finom jelzés állította meg a tóparton. Villámgyorsan lekuporodott a magas fűben. A figyelmeztető érzés erősödött. Megbűvölten és elzsidbadva meredt egy nagy fára. A növény körül kisebb erdő burjánzott a terméseiből nőtt magoncokból. Olyan volt ez a facsoport, mint egy család. A szél felborzolta a tó felszínét. Hullámok csobogtak, levelek ütődtek egymáshoz hátborzongató zizegéssel. Új ösztöne veszélyt jelzett. Egyszerre csak kicsörtetett a facsoport mögül egy alak, és megállt. Zavarodottan és dühösen álldogált ott, és feléje tekintgetett. 13-14 éves forma fiú volt. És halhatatlan! Ezt azonnal tudta. Magas volt és erős, csapott homloka és kiugró arcsoncja. A szemében azonban értelem villant a vad tüzön át.

- Tudja hogy itt vagyok. - gondolta és felegyenesedett. Ellenfele felmordult és kivicsorította a fogait. Vakító fehéren villantak elő a sötét tónusú arcból. A fiú mindkét kezében éles, durván megmunkált kődarábokat szorongatott. Egy másik halhatatlan, egy nála sokkal öregebb, régiebb korból való! És meg kell küzdeniük, hiszen csak egy maradhat! Megindult felé, közben megsuhintotta a baltáját.

- Jövök már, jövök. - suttozta maga elé. A fiú furcsa morgás - vakkantásszerű hangot hallatott, ő pedig a saját törzse nyelvén válaszolt:

- Csak egy maradhat! - rikoltotta oda neki. Amaz bölintett, értették egymást, de nem a nehézkes hangokkal - közvetlenebbül. Nem tudta, miféle szerzet ez a fiú, csak azt, hogy az ősidők mélyéről jött. Még kevesebb volt mint ő meg a népe. De nem tűnt el, élt ki tudja, mióta. Még nem volt teljesen ember, de már halhatatlan volt. Vad tekintete az övébe fúródott, dacosan, kajánul állta. Megállt vele szemben. A fiúnak csikorogtak a fogai, mély morgást hallatott, mint egy fenevad. Az egész test megfeszült, félelmetes izmai

szinte elpattantak. Ő viszt ellazult. A lándzsáját ledobta, és a szerszámcsomagjában kitapintotta a legélesebb marokkővet. Nem volt túl nagy, de nagyon veszélyes, összezárt tenyeréből csak a finoman megmunkált él állt ki. Kissé oldalt lépett, a talpával biztos támaszt keresve a sekély vízben. A bokáját lassan csapkodták az apró hullámok. Tíz szívdobbanás telt el, amikor a fiú rárontott, úgy üvöltve, akár egy tigris. Az utolsó pillanatban tért ki előle, a jobb kezét lendítve fel, amiben a kőbalt volt. A fiú ösztönösen elrántotta a fejét, ám ő combon rúgta, ettől lendületből előre zuhant. A baltával azért sikerült megsebeznie a vállát. Bömbölve, bugyborékolva próbált meg feltápáskodni. Az arcáról iszap csorgott, a szeme fehérje olyan volt, mint a csupasz csont. A vállán gyorsan behegedő sebből piros felhő úszott a vízben. Most ő rohant rá, nem várva meg, míg feláll. A hátára ugrott, és megpróbálta lecsapni a fejét. Tudta, hogy csak így győzhet. Hogy ezt honnan tudta, azt nem tudta. A fiú azonban elvetette magát, és ő a vízbe esett. Ránehezedett, a víz alá nyomta, közben a nyaka felé csapkodott. Vaktában lesújtott a fiú arca felé, és ismét rúgott. A fiú elrepült róla, félköríves vércsíkot húzva a levegőben, az arcán vágott sebből. Mindketten felálltak és egymásnak estek. A kőbalt elrepült a kezét ért szörnyű ütéstől. Elgáncsolta a fiút, aki magával rántotta. Hemperegtek a fövényen egymást marcangolva, a fiú habzó szájjal, a fogait csattogtatva a torkát kereste. Ettől már rég nem félt, a tigris óta nem. Kiékelte az alkarjával, a tigrisbőr csuklóvédőn át is érezte a ropant állkapocs szorítását. A két erős kart sikerült maga alá szorítania, így már csak a térdeivel rugdosta a hátát. Vakon tapogatózva a szemébe csorgó véres homoktól, a tigrisölt után kotorászott. Közben az erőfeszítéstől vibrálva vonaglottak. A fiú kegyetlen szemei az övébe fúródtak, mint két túske. A köpengét a fiú torkához nyomta, és egy mozdulattal felhasította. Vérfolyam fröcskölt az arcába, és megcsapta az idegvégződéseit valami, ami kéken izzott fel a tudatában. Az őserő! A fiú hörgött, de egyáltalán nem lankadt. Nyiszalni kezdte a torkát, közben az egyre csak rugdosta. Hamarosan megakadt szakócája a torok helyén gőzölgő húsmassza mélyén. Csigolyát ért. Tovább fűrészelt, de érezte, hogy a tigrisölt kicsorbul a csonton. Elszakította a tekintetét a fiú gránitpillantásától, és keresni kezdte a baltáját. Meg is pillantotta. Odébb hevert, karnyújtásnyi távon kívül. Semmiképpen sem érthette el. Kirántotta a pengét és bedöfte vissza a hegyét. Leugrott a fiúról, és a balta felé hemperedett. Felkapta, és talpon is volt. A fiú ekkor egyenesedett fel, megpróbálta kihúzni a szakócát, de nem tudta. Borzalmas, sosem hallott hangokat adott ki magából. A seb feltűnően lassabban forrt be, mint más sebei. Ekkor sikerült kirántania a követ. Recsenés hallatszott, nyilván a csontba ékelődött be. Látta, ha nem ő győz, a fiú viselni fog egy csúf sebhelyet, és a hangja sem lesz rendben. Gondolkodás nélkül neki-rontott, míg a fiú a torkával volt elfoglalva. A mellébe vágta a baltát, és csavart mozdulattal rántotta ki. Újabb véreső. A fiú térdre esett, és hörögve kaparászta a torkát. Hatalmas szemeiből gyűlölet sütött. Zihálva mellé állt, és fellendítette a véres kőbaltát.

- Csak egy maradhat! - üvöltötte az arcába kásás hangon, és lecsapott a tarkójára. Hallotta a recsenést, ahogy csont és kő tört. A fiú feje legördült, de nem esett le. Még mindig tartotta néhány izom és bőrfoszlány. A csontból nem vér tört elő, hanem egy kékes izzás, amely inkább a hajnalok liláskék derengése volt, mint a vízé. A fiú térdelő teste lassan eldőlt a levágott fejet maga alá temetve. De épp hogy csak vizet ért, már emelkedni is kezdett. A fej végképp leszakadt, le-

maradt valahol az iszapban. Az egyre nagyobb erővel kiszabaduló őserő felemelte, ő pedig felnézett rá. A tombolás egy hatalmas lobbanással kezdődött. Villámok cikáztak körülötte, víz, sár, energia. A teste minden sejtje robbanásig telítődött. Képek úsztak a tudatába, a fiú emlékei... Fájdalom, rémület, halál. A fiú beteg volt, nagyon beteg. Valami fertőzést kapott, ami lassan ölte meg. Magányosan bolyongott, megzavarodva. Az agya sem működött jól, látomásai voltak. Menekült, maga sem tudta, mi elől. Látta őt egy mocsárban gyötrődni, végül egy pocsolóban összeesni. Társai rátaláltak. Érezte a szánalmukat és tehetetlenségüket. Eltemették egy kőpárkány alá. A fiú még aznap éjszaka kimászott onnét. Nem értette, mi történt, elindult...

Az őserő beborította, ő maga is ragyogni kezdett. A közeli fák, bokrok kiszakadtak a talajból és felrepültek az égbe. De néhány méter után már mint csak hamu szálltak tovább. Üvöltöni kezdett, a szájából fényfolyam ömlött ki, körülszáguldotta, aztán újra visszatért belé. Úgy érezte, rögtön szétmorzsolódik, darabjaira hull. Egy hatalmas erő azonban egybe forrasztotta, szilárdabban, mint a kövek, mert látta, hogy azok is szétföredeznek. Baltájának nyele hamuoszloppá vált, pengéje apró szilánkokra hasadozott. Vad örvényben váltak porrá és hamuvá a dolgok körülötte. Hirtelen maradt abba, leroskadt a kiégett földre, hosszú percekig próbálta összeszedni magát. Közben dühös volt, hiszen ilyenkor a legsebezhetőbb! De időbe telt. Amikor felnézett, még hullt rá a hamu, a szél a szájába és szemébe kotorta. Keserű lett tőle a nyála, szaporán pislogott. Ellenfele torzója ott hevert tőle néhány lépésnyire. Füstölgött. Már nem volt sérthetetlen. A tó vize lassan folyta körül, a kiégett föld egyre sötétebbé vált a víztől. Feltápáskodott és szétnézett. Egy elpusztított körben állott, ő volt a közepe. Elindult kifelé. Amikor a széléhez ért, visszanezett. A víz már visszahódította a maga területét. A fiú teste eltűnt a habokban.

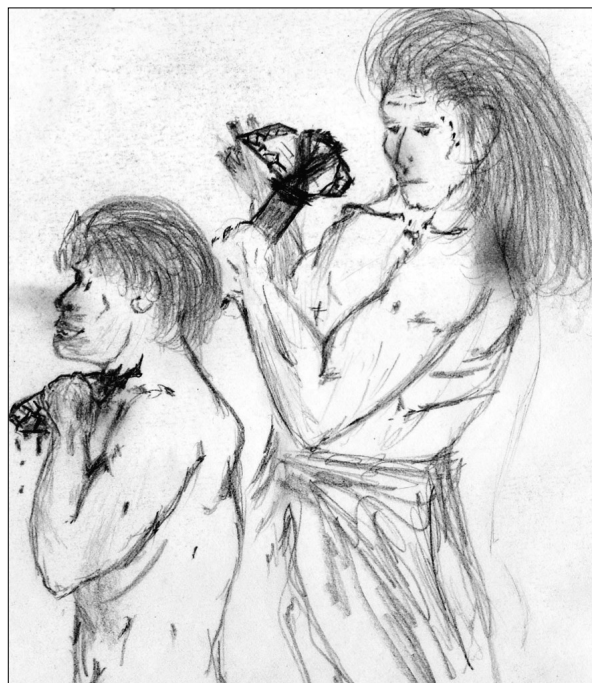
Hosszasan nézte a fiú hült helyét.

- Mostmár itt az idő! - gondolta.

- Meg kell keresnem a többiekét! Kardot kell szerezniem! - suttogta maga elé. Egyedül volt, de teljesen egyedül akart maradni.....

Folytatjuk...

Homoergaster

Árpád vére

Időpont: AD.: 951. tavasza

Helyszín: Bihari Dukátus

Könnyű léptű leány szökell az aprócska liget fái közt. Tudja, feladata máshová szólítaná, ám most megrészesíti érzeit mindaz, mit megtapasztal. Meztelen lábai alatt a pusztai föld, meg a több évszázados avar, kinyújtott karjain a zöld levelek könnyű érintése, orrában a tavasz illatai, füleiben a madarak csicsérgése. Egy évvel ezelőtt, egy hasonló boldog délután folyamán lett rá figyelmes Torda, a táltos, s bár ritka, hogy egy nőt válasszon tanítványának egy férfi, akkor őt mégis kiválasztotta. Azt mondta, sokkal több rejtőzik benne, mintsem bárki gondolná, s a sorsa előre el van rendeltetve. Egy nap rajta fog múlni egy Isten sorsa! Bár még soha nem látta az öreg azelőtt, minden szavát elhitte. Egyszerűen nem ismerte annak a lehetőségét, hogy valaki valótlan állítson. S akkor, egy évvel ezelőtt, elhagyta a ligetet. Csak egy pár lábnyom vezetett a fák közé, de már két ember nyomai vezettek el onnan...

- Tar Zerind vagyok, a Tarhosnak nemzetségéből! Mutasd magad!

A szikár bőrű, loboncos hajú férfi kivont kardal körözött. Tekintete vadul ugrált egyik bozóttról a másikra, nem tudván, melyik mögött lehet az ellen. Már egy ideje érezte, hogy a közelben lehet egyikőjük, de talán nagyszámú klánja miatt, nem mutatkozott. Ezért Zerind úgy döntött, ideje lerendezni a dolgot, s embereitől eltávolodva a pusztába ment.

Körötte csendes volt a vidék. Hiába no, ez még nem Itália földje. Amott a távolban egy kisebb facsoport talán rejthet fegyvereket, de egyébiránt csak bozotos volt mindenütt, ameddig a szem ellát. Lová nyugodtan legelészett, mit sem sejtve a közelgő összecsapásról. Merthogy bármit is sugár a szem, az ösztön nem hazudik; van a közelben valaki, aki gazdája életére törne!

- Milyen ritka látvány... - hangzott fel hirtelen a rekedtes, idegen hangzású beszéd, valahonnan, mintha csak a levegő unta volna meg az évmillió némaságot - Magyar, karddal a kezében!

Zerind összehúzta szemét, úgy próbálva a furcsa illúzió mögé látni. Ugyan nem volt táltos, se nem sámán, de azért hosszú élete során már látott egyet s mászt ahhoz, hogy ne ijedjen meg a saját árnyékától. Először a szokatlan, vékony, egyenes pengéjű kard jelent meg a semmiben lebegve, mintha csak a Föld szelleme tartaná láthatatlan markában. Majd lassan előtűnt a kardhoz tartozó, fekete selyem ingujjba bújtatott kéz, s végül az egész, nem túl magas termetű férfi. Szeme erősen mandulavágású, tekintete sötét. Ruházata feltűnően tiszta, jól ápolat, s felettébb idegen szabású volt, így ha a férfi maga nem keltett volna feltűnést a világnak e fertályán, ruházata mindenképp.

- Talán ezért vadászol Európa ezen szegletében? Hátha olyanokkal hoz össze a sors, kik képzetlenebbek nálad a kardvívás tudományában? El kell hogy szomorítsalak; ezúttal nincs szerencséd! Nem ezen a környéken nevelkedtem... mondhatni.

- Ne aggódj, bárhol is nevelkedtél, az mit sem fog számítani hamarosan! Görbe szabályaddal nem veheted fel a versenyt velem, Kaito Natsukival, a Kaito családból!

Zerind elmosolyodott.

- Érdekes... a Natsuki család... messzire kerültél otthonodtól, Hokkaidó-tól, nemde?...

A rejtélyes férfi tekintete elkomorult. Eleddig lazán tartott pengéje támadó állásba lendült, s összehúzott szemekkel meredt a magyarra.

- Rendben. Látom, valahogy elvetődöttél szülőföldem felé, ám ez nem bizonyítja, hogy valamire való kardforgató volnál.

Vegyük úgy, hogy a bemutatkozáson túl vagyunk. Most jön a kedvenc részem...

Egyszerre süvít fel két torokból a kényszerű mondat:

- Csak egy maradhat!

Pár végtelennek tűnő másodpercig még semmi nem mozdult; a két férfi meredten figyelte a másik legkisebb rezdülését is. Mivel azonban ilyesmire feleslegesen számítottak, a két tekintet fúródott egymásba. Mondják a bölcsek, hogy a valódi párbajok lezajlanak, még mielőtt a pengék összeérnének. Az idegek csatája ez, meg valami másé... misztikus energia lengi körül a harcosokat, s eme energia mindig megtalálható ott, hol Ők vívnak párviadalt. Ez az energia túllép a normál téridő szerkezetén, s évekkal a harc előtt épp úgy érzékelhető, mint évekkal később...

...Aztán kezdetét vette a párbaj fizikai kivetülése, a harc. Kaito katanája villámgyors támadásokkal igyekezett a szablya viszonylagos lassúsága fölé kerekedni, ám annak furcsa íve egyedül vívatechnikát tett lehetővé, s ez kiegyensúlyozta valamilyen természetlen harcművészettel, nem hogy kiegyenlítette az esélyeket, de fokozatosan a magyar javára billentette a mérleget.

A keleti nem számított ilyen hatásos védekezésre, helyette gyors győzelemben, s könnyen szerzett Élénkülésben bízott. Ám egyre inkább úgy tűnt, talán mégsem ez lesz a szerencsenapja... Izzadság kezdett csorogni a hátán, s tisztában volt vele, hogy szüksége van néhány másodperces pihenőre, különben végleg elbúcsúozhat a fejtől.

A magyar is kezdett kimelegedni, ám érezte, itt ma ő csak győzhet. A japán nem találkozott még olyan harcossal, mint ő, aki több világrész harci stílusát ötvözte egybe... s ha minden jól megy, nem is fog többet. Elmosolyodott bajsza alatt.

Penge villant, és vér serkent a nyomán. Mindketten megdöbbszettek, s talán Kaito igazán. Kardja megsebezte a másikat; felkarján máris átázott az ing. Zerind döbbszont hátrált, ösztönösen védekező pozícióba lendítve kardját. Kaito tudta, itt az alkalom, most kellene utána nyomulni, míg sebzett, de mégsem tette, csak egyszerűen örült, hogy pihenhet néhány szusszanásnyit. Kardja neki is védekező pozícióban maradt, s megállt.

- Nem... nem is rossz, egy külhontól! - így a magyar, remegő izmokkal várva a sérülés gyógyultát.

- Bizony... barbár! Hibáztál!

- Igazad van... elbízta magam. De te is hibáztál, hiszen még élek. Ne aggódj, több esélyt nem kapsz, ezt a hibát nem követem el még egyszer. Köszönöm a leckét.

Zerind egy pillanatra tisztelgő pózba emelte kardját, majd, miután meggyőződött róla, hogy a seb nyomtalanul eltűnt, ismét elmosolyodott.

- Hmm... hol is tartottunk?...

A pengék egymásnak feszültek újfént. Láruk alatt percek alatt keményre taposódott a föld, egy szinte szabályos kör alakú küzdőteret mintázva, s e porond hamarost vértől lett iszamos. Az első nagy sebet végül sok kisebb követte, melyek másodpercek alatt gyógyultak be, de többé már egyikőjük sem adott időt a másiknak regenerálódásra. Így mindketten egyre fáradtabbak lettek, ám nem ágíthattak... valaki itt ma meg fog halni, így diktálja a Törvény.

Végül két kard feszül egymásnak, vérmocskos arcok keményednek kövé az erőfeszítéstől, egymástól pár araszra. Mindketten abban bíztak, hogy a másiknak hamarabb fogy el utolsó tartaléka, ám valahogy mindketten kitarítottak.

Aztán váratlanul nyílvessző csapódott a földbe, néhány araszra a küzdőktől.

A japán viczorogva néz a vörös tollú nyílvesszőre, majd a távolból közeledő, fennhangon üvöltöző lovasokra, s végül a magyarra vissza.

- ...Ezt nevezed te becsületes küzdelemnek, hun?...

Az egymásnak feszülő pengék felett a másik is a vad horda felé pillant.

- Ezek nem az én embereim.

A két tekintet újfent egymásba fúródott. Ez ám az igazi patt-helyzet! Kiben bízzanak? A másikban, vagy a közeledő idegekben? Akárhogy is, kívülálló nem lehet szemtanúja az Élénkülésnek... lassan elernyednek az izmok, a pengék sem akarják már egymásra erőltetni akarataikat, majd a két acél elváltak egymástól, s a vívók is távolabb lépnek. A kisebb-nagyobb sebek másodpercek alatt regenerálódnak, viszont a vérfojtok nem tűnnek el a ruházatról... Ugyan nem bíztak egymásban, de lassan mégis a közeledők felé fordultak, automatikusan védekező pozíciót véve fel. Két halhatatlan állt most vállvetve egy kisebb sereggel szemben. Zerind alaposan végigmérte a közeledőket. A ruházatuk, szó se róla, nagyon ismerős. Prémmele szegett bőr kazak... kalpag, nemez bőrdíszek... még a szabtyák is hasonlatosak az oldalukon ahhoz az ezüsttel kivert, gyöngyös kardhoz, ami az ő kezében díszelgett. Igen, kiköpött magyarok. Akkor hogy lehet, hogy egy szavukat sem érti?

Egy újabb nyílvesző csapódik be, ezúttal Zerindhez közelebb. Itt valami nagyon nincs rendben...

- Kik ezek? - kérdi a japán, alig észrevehető akcentussal. - Bizonyos, hogy nem a te embereid?

- Van egy olyan érzésem... - újabb nyílvesző csapódik a földre - Ha azok lennének, már halott lennél.

Ám Kaito nem foglalkozott a magyar rejtett fenyegetésével, ugyanis váratlanul felismert néhány szót a lovasok beszédéből. „kopflos” ... „unsterblich...” Ez utóbbi kifejezés minden bizonnyal rájuk vonatkozik, merthogy jelentése: halhatatlan. Az első pedig valami olyasmit tesz, hogy „Csak a fejét!” Akármilyen lehetetlen is, ezek az emberek ismerik a titkaikat!

- Valóban, igazad lehet - résnyre húzott szemekkel koncentrált -, ezek nem magyarok. Bolgárok.

- Ennek nem sok értelme van... miért öltöztek volna fel magyar viseletbe?

- Talán, hogy nyugodtan tudjanak átlóvalogni az országon... ide.

- Mi? Azt gondolod, hogy pontosan tudták, hogy hol leszünk, és értünk jöttek?

- Jól mondod, hun. Ennek valóban nem sok értelme van. Viszont az is tény, hogy a fejünket akarják venni, és tudják, mik vagyunk.

Ahogy a lovasok közelebb értek, szembetűnővé vált az a néhány apró eltérés. Például ijaik nem a magyarok visszacsapó ija, az Európa-szerte rettegett reflexij, sokkal inkább a mongolokra jellemző rövid íj volt. E kontinens leginkább lóra született népe a magyar, ezért ruházata, felszerelése is mindenben ehhez alkalmazkodik. Az övről csüng le a szablya, a tegez, az íj, a tarsoly és a kés. Ennek indoka az, hogy a törzs fölötti résznek szabadon kell mozognia, hogy a harcos íját mindig szabadon tudja használni. A tarsolyban kovát, taplót és csiholó acélt tartanak, s a tarsoly fedelét is nemes veretek díszítik, egyfajta státuszszimbólumként. A közeledők oldaláról viszont teljes-séggel hiányzott a tarsoly, s a tegez is a hátukra volt szíjazva.

- Ideje lenne kitalálni, mi legyen... - így Zerind, miközben lova mögé lépett, s a viszonylagos fedezékben elkezdte felajzani a visszacsapót. Ám még mielőtt elkészülhetett volna vele, egy nyílvesző csapódott bal vállába, az ütés erejétől hátra tántorodott pár lépést, majd hanyatt vágódott.

- A keservit!... - nyögött fel, ahogy egy pillanatra összerándult a fájdalomtól.

A japán már ugrott is mellé, nem annyira segítség céljából, inkább a ló mögötti fedezék kihasználására.

- Nyilván kezdenek belejönni...

A következő néhány vessző a lovat találta el, mire az felnyihogott, megrándult, majd összerokadt. Zerind zord tekintettel rántotta ki a vesszőt a vállából, az íjért nyúlt, feltápászkodott, majd konok eltökéltséggel folytatta az ajzást.

- Ez a ló már többet át élt velem, mint a legtöbb halandó ismerősöm!

Kaito a ló teteme mögött hevesen törte a fejét. Talán sikerülne egy rövid ideig újfent illúzió mögé rejtőznie, de nem lehet biztos benne, hogy az elég lenne. Túl messzire kellene mene-

külnie gyalog, hogy ezek a vadak ne vegyék észre... ráadásul ereje fogytán van már. Szinte minden tartalékát felélte az utóbbi napokban, mikor a magyarra lesett, hisz tehette, mert abban bízott, hamarosan újra átélheti az Élénkülést... Azon kívül ezek valahonnan tudták, hogy hol vannak a halhatatlanok. Talán valami trükk segítségével követni tudják őket... akkor pedig semmire nem menne a láthatatlansággal.

-...És akkor jön néhány álruhás külhoni, és se szó se beszéd, lelövik?! - Az ajzással végezvén, a magyar egy pillanatnyi gondolkodási időt sem hagyva magának, felemelkedett lova mögül, és már lőtt is. A közeledő bolgárok már harminc méterre sem lehettek, könnyű célpontok lettek volna még lóhátról, vágatva, a nyeregben megfordulva is. A következő fél percben vagy egy tucat idegen lovas homlokába fúródott nyílvesző, és három állt Zerind mellkasába. Kaito nem kis csodálattal nézte a ló mögött fekvő magyar akaraterjét, ahogy egy újabb vesszőt küldött a lovasok felé, s meglehetősen kiállt volna a támadók elé, ha nem hallotta volna azt, hogy amazok tudják, kik ők... és azt is tudják, hogyan lehet megölni a halhatatlanokat. Egészen más dolog kiállni a kint, mint tudni, hogy a kín után a halál jön...

Itt járhatott a gondolatmenetében, mikor a magyar váratlanul, vagy talán nem is annyira váratlanul, vesszőt kapott a homlokába, és azonnal meghalt. Kaito kilesett a ló mögül, s döbbenetesen konstátálta, hogy a lovas csapat helyett, akikre számított, legfeljebb ha öt lovas közeledik, s egy ménesre való felnyergelt ló meg velük vágat. Elismerően nézett a hullára; ez aztán a nem semmi teljesítmény!

De ami még fontosabb, ezzel a pár lovassal már jóval könnyebb dolga lesz, mint gondolta. Pár pillanatnyi meditatálása merült.

Dimitar Boleszló nem volt jókedvében. Ami azt illeti, egészen rossz volt a kedve. Erről nem volt szó! Az a francos boszorkány! Azt mondta, két ősellenség fog itt hadakozni egymással, és amikor az egyik majd győz, a másik annyira le lesz gyengülve, hogy könnyedén elbánhatnak vele az emberei. Arról nem volt szó, hogy a harcosok egyike egy íjas magyar, no meg arról sem, hogy ezek ketten összefognak...! Az megint egy érdekes kérdés, hogy hogyan lehet annyira nyílveszővel a mellkasában még mindig talpon? Mert igaz ugyan, hogy a tatár banya említett valami olyasmit, hogy ezek halhatatlanok, na de ki gondolta volna azt, hogy valóban? Ha az emberei ezt komolyan vették volna, nem valószínű, hogy ilyen lelkesen támadtak volna... Az ördögbe is, még én sem!

Persze, az is igaz, hogy más hiba is becsúszott a terv végrehajtása során... Vegyük mondjuk azt, hogy túl korán indult a támadás. Az emberei... vagyis legyünk inkább őszinték, Szvjatoplk, túlságosan is belekesedett... könnyű győzelem volt kilátásban. No, többet ő sem becsüli alá az ellent. Ha szemem nem csalta meg, a bolond kapta a második vesszőt. No, még ezért is én fogok szorulni... Pedig Káma ragaszkodott hozzá, hogy az unokaöccse is tartson velünk. Ahogy mondta, ez valamiféle beavatás lett volna a részére...

Végül is a magyart sikerült ártalmatlanná tenni, nagyon remélte, hogy végleg, de az emberei alaposan megfogyatkoztak. A másik fedezékben volt, valószínűleg a ló mögött, vagy tán már ő is halott lenne? Itt az ideje bevégezni a küldetést.

Megmaradt emberei néhány méterre a ló tetemétől leugráltak hátsaikkal, s kardot rántva, óvatosan tették meg az utolsó lépéseket, közben félkörben széthúzódva a célpont feltételezett helye körül. Annál nagyobb volt a döbbenetük, mikor a ló mögött nem találtak senki mást, csak a nyílveszőkkel sünként teletűzdelt hunt. Boleszló is közelebb lépett, ám ő sem látott mást, mint az emberei, csak egy hullát. Ám velük ellentétben, nem hagyta magát megtéveszteni a szemé által; bizonyos volt abban, hogy itt két embernek kell lennie, tehát a másik itt rejtőzködik, pár lépésen belül. Attól függetlenül biztos volt ebben, hogy a satnya, ritkás csomókban tengődő fűben lehetetlennek tűnt bárminek is elrejtőznie.

Míg a többiek lazítottak a figyelmen, s feje búbjukat vakargatták tanácstalanságukban, vezetőjük lehunyta szeméit, s

megpróbált hangok alapján tájékozódni. Aki igazán a pusztában él, az ismeri minden rezdülését... a szelet, ahogy a fű közt susog, a homok pergését egy vigyázatlan láb nyomán... A magyarok a szemükről voltak híresek, és mesterien forgatott fűkről. A bolgárok a dalaikról, hallásuk élességéről. Éles érzékeinek köszönhetően, hogy túlélte a következő másodperceket. A semmiből ugyanis váratlanul megjelent az idegen. Ha különleges fegyverei, ismeretlen ruházata, no meg arcvonásai nem árulták volna el, az a sötét indulat, ami körülöngte, mindenféleképp másságáról, félelmetességéről mesélt volna. Mielőtt fölfoghatták, mi is történik velük, a vékony penge szinte körbe szaladt emberein, vérpermetet szórva szét, s ők már halottak voltak, mielőtt összerogytak volna.

Boleszló kezében megremegett a kard. Sosem gondolt volna magára úgy, mint aki hajlamos megrémülni, ám itt valami olyasminek volt a szemtanúja, aminek nem lett volna szabad. Ilyen képességű harcos nem létezhet, normális körülmények között semmiképp! És ő egyféle védekezést ismert a félelem ellen: a támadást. Üvöltve rontott a férfira, aki mintha árnyékban állt volna, arcvonásait sötét homály fedte, hogy egy elsőprő támadással legyűrje, ám nem az történt, amire számított. Az idegen kardja vajként szelte ketté az övét, majd megragadta zubonyát, megperditette, és földhöz vágta!

- Ki küldött... titeket? - szólalt meg, erősen törve a nyelvet, de olyan hangsúllyal, hogy Boleszlónak eszébe sem jutott volna megmosolyogni. Tekintete ide-oda kapkodott, fegyvert vagy a menekülés valamely lehetőségét keresve. Sajna ilyesmit nem talált...

- Nézd. Nem akarok kétes... illúziókat táplálni benned. - szólt ismét az idegen, majd alig észrevehetően megpördítette fegyverét, s valami halkán a porba puffant. Boleszló jeges rettegéssel döbbsen rá, hogy épp ezekben a pillanatokban fosztották meg bal csuklójától, és hogy egyelőre semmi fájdalmat nem érez. A hátán fekszik, csonkjából csordogál a vér, és...

- Igen. Meg fogsz halni. Csak az a kérdés, milyen hamar, és mekkora kín kíséri el a Túlolalra.

S ha bármi kétey tanyát vert volna elméjében, az úgy is nyomban szertefoszlott volna, mikor látta a másikat lassan felülni, s óvatos mozdulatokkal a nyílvevőt a saját fejéből kihúzni...

Besötétedett. A két halhatatlan a tábornút ellentétes oldalán ült, alig feltűnően egymást figyelve. Fegyvereik karnyújtásnyi távolságon belül voltak a földre helyezve, közelükben még az éji állatok sem neszezték. Mintha csak érezték volna a közöttük vibráló feszültséget... A tűz fölött mindazonáltal egy nyúl megnyűzött, kibelezett teteme pirult, s a tűz mellett előkészített távol-keleti ínycenc fűszerek és díszes magyar evőeszközök sorakoztak.

- Szóval... - kezdte a magyar - kik lehettek ezek?

- Hmm... Bolgárok.

- Nem... nem erre gondoltam.

- Tudom.

- Hmm?

- Próbálok feldolgozni...

- Hát igen...

- Nehéz. Valaki, ez a bizonyos Káma...

- Igen. Pontosan tudta, kik vagyunk, és hogy hogyan lehet végezni a magunkfajával.

- Nem csak azt... - így a japán - Még azzal is tisztában volt, hol és mikor fogunk harcolni!

- Ugyan már! Azt nem tudhatta. Hiszen még mi magunk sem tudtuk.

- Hacsak nem voltak a segítségére a szellemek!

- Mi? Ez a Káma egy táltos lenne?

- Vagy esetleg egy sámán.

- Az ki van zárva. A szellemek nem mutatkoznak, csak a magyarok dicső népének táltosai előtt!

- Tudod nálunk, odahaza, igaz, hogy a nők azért léteznek, hogy kiszolgáljanak minket, de azért nem ritka a nagy tudású gésa.

- Gésa?...

- Olyan asszonyok, akik nagy tudással rendelkeznek sok területen. Legyen elég ennyi.

- Például... herbalizmus terén? Ismerik a fűvek-fák titkait?

- Háát... többek közt. De mindegy is, csak azt akartam mondani, hogy nem kizárt az, hogy a szellemek segítettek a némbert.

Zerind elnyomott egy apró félmosolyt a bajsza alatt, majd látszólag minden figyelmét a hús sütésére fordította.

- És most... - szólalt meg, mintegy mellékesen - Mi lesz?

- Mi lenne? Tudjuk az irányt, és a távolságot. Hajnalban nekivágunk, és megkeressük a te táltos asszonyodat. Túl veszélyes az a tudás, ami rólunk a fejében lakozik!

- Nem. Velünk mi lesz?

- Mi lenne? Amíg a banya el nem pusztul, függesszük fel a Viadalt. De ne izgulj, nem menekülsz kardom elől! Csak épp felállítottam egy fontossági sorrendet... amiben te a második helyre szorultál.

- Ám legyen, Kaito. - szólt néhány szívdobbanásnyi csend után Zerind - De biztos lehetsz benne, amint a némbert halott, te következel. Így vagy úgy, de lezárjuk kettőnk dolgát.

- Ahogy mondd... ahogy mondd.

- Nos... rendben. Azt hiszem, a füles is kellően átsült.

- Ugyan már! Ti nomádok egyáltalán nem értetek a gasztronómiához! Képesek vagytok félig nyersen felzabálni a húst! Na, engedj oda! Nem a vér ízét akarom érezni, hanem a húsét! Ehhez pedig... ez kell!

Az éjszaka folyamán Zerind visszalovagolt a bolgárok egyik gazdátlanra vált hátságra a táborba. Elégé kinos helyzetbe került volna, ha valaki észreveszi, amint loppal nyereg-táskákat töm meg két embernek több napra elegendő elemőzsiával, merthogy elméletileg ezt a hadjáratot részben ő vezeti, Taksony fejedelem parancsára, akkor meg hogy lehet, hogy magára hagyja a sereget... De úgy gondolta, nagy szerencséjére, senki nem vette észre. Persze tévedett.

A tábornút mellett, több remek harcosa közt, megpillantotta Boglárkát. Tíz tavaszt sem látott még talán, mégis látszott rajta, gyönyörű nő, remek asszonnyá válik egykor. Ki tudja... Talán jövődéli asszonyai egyikét látja... Magában elmosolyodott. Vagy egyikőjük anyját.

Egy pillanatra a lány mintha egyenesen rá nézett volna, mire Zerind gyorsan visszabukott a zsákok közé. Semmi kedve nem volt most a magyarázkodáshoz... még egy 10 éves leány előtt sem. Hiába tekintenek rá emberei félelmetes harcosként, s egyszersmind hercegükként, mégsem kellene a szükségesnél nagyobb feltűnést kelteni. Épp elég az, hogy az egészen csúnya sérülésekből is meglepő gyorsasággal gyógyul fel. Szerencsére eddig nem történt semmi „visszafordíthatatlan”, azaz soha nem halt meg csata közben mások szeme előtt.

Mire újra kitekintett az árnyékból, Boglárka figyelme már újfent a harcosok felé fordult. Csendben kivezetett két lovat a sajátjai közül a táborból, majd anélkül vágatott el, hogy visszanezézett volna. Hamarosan egy újabb lovas tűnt fel az éjszakában, s az előbbi után iramodott.

Boglárka kifejezetten el volt keseredve. Igazán nem gondolta volna, hogy Feladata ilyen hamar ilyen gyökeres változáson megy át. Hisz még egy éve sincs, hogy a táltos Torda kiválasztotta őt a Feladatra, s azóta is folyamatosan okítja őt, ám még nem kapta meg a Kiválasztottaknak járó Turulmadarat, melyet csak azok kaphatnak meg, kik megfeleltek a Próbán... Itt nem elég az, hogy sokkal jobb érzékekkel rendelkezik a többiekénél, a szellemi felkészültség ép olyan fontos, legalábbis Torda ezt mondta. És ő elég öreg és elég bölcs ahhoz, hogy bármi, amit mond, igazolva legyen csupán az által, hogy Ő mondta.

A Feladat is igen egyszerű volt eddig. Figyelnie kell Zerind dukát minden lépését, és erről feljegyzéseket kell készítenie. Ráadásul mindezt titokban, hogy senki, legfőképp Zerind soha meg ne tudja! Az öreg táltos első dolga volt, hogy megtanítsa számára a betűvetés művészetét, de ezen kívül sok más tudásnak is a birtokába jutott, melyeket egyelőre még csak ér-

telmezni sem tudott.

És most megtörtént az, aminek nem lett volna szabad; a dél-előlt folyamán Zerind ellovagolt. Torda magányos útjai egyikét róttá épp, így hozzá nem mehetett segítségért... el volt keseredve. Elhatározta, hogy egyedül ül lóra, és a dukát keresésére indul, még ha ezzel csak még nagyobb bajba sodorja is magát. Ki akarta érdemelni a Kiválasztottaknak járó Turult.

Nem jutott messzire a tábornól, mikor tudatosult benne, hogy távoli lódobogást hall. Torkában dobogó szívvel húzódott egy nagyobb bokor mögé, s lovát is maga után húzta. Boglárka halkán suttozott néhány szót az állat fülebe, mire az engedelmesen lefeküdt a fűbe, s csendben rágsálni kezdte azt, amit elért szájával.

Megkönnyebbülése azonban nem tartott soká, ugyanis a vezér a tábor területén kívül lelassított, majd leugrott a lóról. A lány csak ekkor vette észre, hogy egy idegen hátassal tért vissza a férfi, bár a lószerszám a sajátja volt. Néhány újabb suttozó szóval maradásra bírta a lovat, és a jurták közé lopakodó férfi után iramodott. Azonban gyorsan elveszítette szemét elől, s nem jutott más eszébe, mint hogy a tábor közepén égő tűzrakáshoz sétáljon. Ott ültek körben a harcosok, kik mind nagy jókedvről tettek tanúbizonyságot, hangosan énekeltek, nevettek. Persze szó nélkül szorítottak helyet a táltos tanítványának, és érezhető volt az őt körüllegő tisztelet. Bár ez eleinte zavarta kissé, ám mostanra le se tagadhatta volna, hogy élvezni a figyelem ezen megnyilvánulását.

Aztán észrevette. Az egyik sátorban rejtőzött, a balák közt. Értelmetlennek találta a viselkedését, de Torda szigorúan belénevelte, hogy bármit is lát, ne kérdezzen, ne avatkozzon bele, csak figyeljen, és mindent írjon le. Elő is vette a papírost, melyre eddigi megfigyeléseit rögzítette, s pár szóban leírta a mai eseményeket is. A többiek a tűz körül ha lehet, még nagyobb tisztelettel tekintettek rá, hisz számukra ezen cselekedete is felért a csodával, mikor több napos szárazság után vette rá az Ég szellemeit, hogy hozzanak esőt. Pedig ő csak azt ismételte, amit Tordától tanult.

Aztán látta, amint az általa ismert legnagyobb hatalmú ember, kire Torda többször is úgy hivatkozott, mint „A Mi Halhatatlanunk”, elköt két lovat, és csendben kionsa a táborból. Kapkodva összehajította a papírost, és sietve utána indult. A harcosok csodálattal néztek utána, és tudták, egy nap e lány lesz a Táltos!

Káma rossz érzéssel ébredt. Talán a jósfüvek rágsárlása hozott rá balsejtelemmel átitatott álmot? Vagy a törzs tagjai által hozott étek közt volt valami, mi egészségére ártalmasan hatott? Nem tudta. Még az is lehet, hogy a föld szellemei orroltak meg rá valamely képzelt, vagy valós bűnéért...

Barlangja nem volt túl tágasnak mondható, de még így is kényelmesebben élhetett, mint a fél tucat mérfölddel lentebb, a hegy lábánál elterülő kis falucska lakói. Körben a falakat szárított növények meg egy-két mumifikálódott állat teteme díszítette, s a barlangtetőről számtalan kampóra aggatva újabb sejtelmes hozzávalók lógtak. A hely közepén pedig egy kőből rakott tűzhely terpeszkedett, mintegy uralkodva az egész lakrészen; a hátul meghúzódó fekhely a bejáratból nem is látszott. Bárki is jött be a medvebőrrel eltakart nyíláson, ha ég a tűz, a barlang belső felébb semmit nem láthatott.

Am most nem égett a tűz. Balsejtelmek egyre csak erősödtek, de nem tudta hová tenni a dolgot. Talán a küldetés fordult rosszra? Dimitar igaz, hogy nem egy lángész, de harcosnak, vezetőnek kiváló volt. Ha mindent az utasításai szerint cselekedett, akkor egyszerűen nem történhetett baj! A két Unsterblich a kijelölt időben kellően legyengítette egymást, az egyik vesztett, a másiknak pedig Szvjatoplk levágta a fejét, és mindkettő koponyáját elhozta!

Csak hogy a harcosok már több hónapja elmentek, s régen vissza kellett volna érniük! Káma kezdett aggódni. Nem sürűn tett ilyesmit, és még ritkábban ismerte volna ezt be magának, ám ez a mostani egy ilyen alkalom volt. Ráncos, töredezett körmű kezével idegesen dobott a tűzhelybe néhány előre oda készített fahasábot, majd két kovakő összeütögetésével

tűzet csiholt. Hiába múlt már el a fagyos évszak, azért reggelente még elég hideg a kő...

Váratlanul megérezte a jelenlétüket. Nem tudta, hogyan kerültek be, merthogy a medvebőr nem mozdult, de ez ekkor már nem is volt érdekes. Tudta, Boleszló nem járt sikerrel, és valószínűleg Szvjatoplk-ot sem fogja viszontlátani többé. Itt vannak.

A fellobbanó tűz fénye két kivont kardon csillant meg, a fegyverek gazdái árnyékban maradtak. Baljóslatú csendben meredtek rá, mintha várának valamire. Káma rémülten sikoltva, korát meghazudtoló fürgeséggel ugrott vacca felé, s egy régi, rozsdás kardot rántott elő a rongyok közül. A magassabbik árnyék lassan bólintott.

- Tar Zerind vagyok, a Tarhosnak nemzetségéből. - Hangjában nyoma sem volt a szokásos harci hévnek. Hisz... ez csak egy öregasszony.

- Kaito Natsuki vagyok, a Kaito családból. - így az alacsonyabb, némileg érzelmdúsabb hangon.

- Csak egy kérdésünk van. Miért? Mit nyertél volna azzal, ha másokkal vágtatod le a fejünket?

Káma, hogy markában érezte ősi pengéjét, vissza talált magabiztosságához. Hisz kik ezek a tejfeles szájuak? Mit árthatnának nekik? Hangja tisztán, érceken zengett, mikor megszólalt.

- Káma Aina vagyok, a Legelső Családból! Ósibb vagyok, mint a világ, mit ismertek! A száználmas Megváltó, ki hamarosan kinyújtja ezen ország felé is mohó karmait, még sehol nem volt, mikor én már régen bejártam a Föld minden táját! Ott voltam, mikor az első egyiptomi örült kitalálta, hogy piramisokat épít a szkarabeuszoknak, s ott voltam, mikor halálra köveztek! Ott voltam Methos férfitvá válásánál, s ott voltam, mikor a Legelsők először csaptak össze! S hogy válaszoljak a kérdésekre: Hogy miért? Mert létezésetek tévedés! Egy hazugság, amivel minket is becsaptak! A Végős nagy Ajándék? Nem létezik! Nincs boldog öregkor! Ha végül magad maradsz, az utolsó, a játéknak nincs vége! Csupán a végtelen unalom, a gyengeség, a magány marad, egészen addig, míg újra meg nem születnek a Halhatatlanok! És akkor minden kezdődik előlről, merthogy az Óserő nem része a Természetnek!

Ám ha nincs a közelben halhatatlan, mikor óserőtök felszabadul, az energia felszívódik a környezetben, s nem tér vissza az életbe újabb Unsterblich képében!

Most pedig pondrők, takarodjatok menedékemből, vagy öljetek meg, mert előbb vagy utóbb kitöröllek benneteket a létezésből, örökre!

Boglárka néhány lépésnyire lapult a medvebőrös barlangbejáratból, izalmában még a testét szurkáló fagyról is megfeledkezett. Enyhe koncentrációval leheletnyi szellőt idézett, épp csak annyit, hogy az ajtótarakó résnyire félrehúzódjon, s ő mindent tisztán lásson, és haljon. S bár amit megtapasztalt, az jóval túl volt felfogóképességén, azzal azért tisztában volt, hogy a barlangban álló alakok kezében kardok vannak, s azt hajlandóak használni is...

Zerind Kaitóra nézett, a japán a magyarra. Mindketten fogást váltottak fegyvereiken, hogy a harc során ne zavarják egymást túlzottan.

- Hát nem hisztek nekem?! - rikácsolta a banya. - Azt hiszitek, hazudok? Hogy az egész csak rólatok szól, meg a halálotokról?? Akkor ide nézzetek, és meneküljtek! - E szavakkal Káma visszablépett az ágyához, s félrerántott egy eleddig észrevehetetlen függönyt, mely az ágy melletti fal egy jó darabját fedte. E függönyt nem arra találták ki, hogy túl sűrűn legyen félrerántva, s egy halk recsenéssel az egész a földre hullott, felfedve szörnyű titkát.

A függöny mögött egy bemélyedés volt, benne polcoknak kialakított állványzat. A polcokon pedig levágott emberfejek sorakoztak, egészen a barlang mennyezetéig. A szemeket bevarrták, csak úgy mint a szájukat, az orr, a fül levágva... több tucat halhatatlan lelte már halálát Káma közvetett akarattól!

- Értem - így a magyar. - És hiszek neked. - Egyet előrébb

lépett, az elborzadt japán ösztönösen követte. – De egyvalamiről megfeledekzel. Ha igaz, amit mondasz, a döntés nem rajtunk múlik. – Még egy lépés előre, s Káma a polca felé szorul. – Vagy a szellemek, vagy a te ősi isteneid parancsára történik mindez. – A két halhatatlan a sarokba szorította Kámát, ki már a végső harcra készült.

– És hát – vette át a szót Kaito –, kik vagyunk mi, hogy ilyen felsőbb entitásokkal ellenkezzünk? – Azzal villámgyorsan a nő felé lendült. Am Káma keze még gyorsabb volt... Vakító fény villant, s a japán hátrarepült, magával rántva mindent, mi a plafonra volt rögzítve. Am a japánnal együtt a magyar is támadott, s Káma későn vette észre a lecsapó pengét.

Káma Aina keze lehanyatlott, ujjai közül kicsúszott évezredes kardja. Lassan legyőzőjére emelte tekintetét, s így szólt:

– Jól jegyezd meg szavaim. Mostantól minden terhem... a te nyakadba száll. Érezni fogod tudásom, nem csak hinni. A Halált fogod kívánni, de az nem adatik meg... soha. Nekem ez volt a harmadik... sohám. Köszönöm.

A test elhanyatlott, s a levágott fej odébb gurult. Zerind lélegzete elakadt, ahogy tudatosult benne, hogy a nő fejét egy csapással levágta, ám az még tovább beszélt hozzá... Aztán elkezdődött. Elektromos szikrák pattogtak mindenütt, majd mintha villám csapott volna be a barlangba, s nem tudott volna szabadulni... Újabb és újabb energialöket árasztotta el Zerind testét, mely egyszerre volt iszonyúan fájdalmas és démonian képes. Normális esetben a felesleges, be nem fogadható energia a környezetben vezetődött le, ám ez most más volt. Minden egyes villámcsapás visszatalált hozzá, s nem eresztette. Fejében soha nem látott emlékképek jelentek meg, több százezer évnyi emlék. Mindazok emlékei, kik Káma által lelétek halálukat, no meg Káma saját emlékei... Soha nem látott tájak, emberek, birodalmak... és az örök, megkérdőjelezhetetlen, végérvényes tudás, hogy mindez hiábavaló. A magány elviselhetetlen hullámokban tört rá.

Aztán vége volt. Az utolsó energiafoslány is felszívódott testében, s végül már nem az Élénkületől rázkódott teste, hanem a zokogástól. Soha nem ismert barátok elvesztésének fájdalma, az Univerzum magánya. A halált kívánta. Nem vette észre a lassan fölé magasodó alakot.

Kaito izgalomtól remegve emelte katanáját a végső csapásra, ám lesújtani már nem tudott vele. Enyhe ütést érzett a tarkóján, majd édeskés ízt a szájában. Még vett egy utolsó szörcsögő lélegzetet, majd átbucskázott a magyar felett, Káma temére. Torkából a hunok nyílveszeje meredt elő. A medvebőr fölé lendült, s a bejáratban ott állt Boglárka. A tíz éves, hamarost feleségnek való leány. Kinek kezében még mindig ott a felajzott visszacsapó. Miért? Miért nem hagyta, hogy Kaito levegye róla a terhet?

– Jól vagy, uram?

Nem. És tán soha nem is leszek többé.

...Hosszú utat tettem meg. Az elkövetkező fél évszázadban bejártam néhány ismerős-ismeretlen helyet. Hogy lássam, mi változott.

Minden.

Időközben megpróbáltam hozzá szokni új énemhez, vagy inkább új énem próbált hozzá szokni új testéhez... nem tudom. Nagyjából sikerült. Az mindenesetre rögtön tisztán tudatosult bennem, hogy Káma vesztesre játszott; meg akart halni. Ha csak egy csöpp élni akarás lett volna benne, akkor ott meghaltam volna.

Később visszatértem törzsemhez, saját fiamként. Boglárka velem tartott, s nem tudom, ez hogyan lehetséges, de mellettem alig öregedett. Népem szeretettel fogadott, s körükben végre feleségül vettem őt. Egyedül Torda sejtett tán valamit, hiszen ő még személyesen is ismert, ám valamiért kezeskedett kilétemről. S hát, ahogy mondani szokás, ő elég öreg ahhoz, hogy bármi, amit mond, igazolva legyen azáltal, hogy ő mondta... Mindenesetre tőlem sem kérdezett soha semmit, de Boglárka egyik nap egy érdekes tetoválással tért haza. Egy kitért szárnyú madár stilizált rajza, egy körbe zárva, körülötte apró körök, majd ezt az egészet ismét körbe zárja a legkülső

kör... Annyit mondott róla, hogy ez bizonyítja azt, hogy Torda kiválasztott tanítványa lett. Bizom benne, hogy soha nem árulja el titkomat, hiszen ha senkiben nem bízhatnék, valóban megőrülnék. Mint Káma... Mint én?

Aztán következett az a „kis” teológiai vitánk Vajkkal. Hiába mondtam neki, hogy a Megváltó nem az, aminek ő hiszi... A vége az lett, hogy hivatalosan felnégyeltek. Boglárka segédmevel persze helyettem valaki mást daraboltak fel, aki már korábban meghalt, a csata során. Nem volt mit tenni, jó időre el kellett hagynom Magyarországot. Am előtte még el kellett szenvednem azt, ami mindig része egy halhatatlan életének, ám hozzá szokni lehetetlen. Egy újabb halandó, ki kedves a szívemnek, hagyott el újból örökre. Boglárka. Igazából nem is értettem az egészet, s soha nem is fogom. A lány... mintha tényleg nem öregedett volna. Egyszerűen felnőtt mellettem, de úgy, mintha ezt csak kötelességtudatból tette volna... aztán pedig egyszerűen... eltűnt. Megcsókolt, rám mosolygott, majd besétált egy ligetbe, hogy onnan soha többé ne kerüljön elő. Ha akkor meg nem is halt, azóta már bizonyosan nem él. Egyike legfájdóbb veszteségeimnek.

Kaitóval 500 évvel később találkoztam ismét. Nem hazudtolta meg magát. Tradicionális módon bemutatkozott, majd támadott. Azóta ő is itt van velem, az emlékei, a tudata... és be nem áll a szája.

Aztán végül, hosszú-hosszú idő óta először nevettem. Az 1980-as évek közepe táján, nem sokkal azután, hogy visszatértem, felkértek egy szerepre. Igen, akkoriban sokat zenéltem-énekeltem. Felkértek egy magyar rockopera egyik szerepére. Persze, gondolkodás nélkül igent mondtam. Hiszen ki emlékezhetne már arra, hogy ő valóban én voltam... Csak akkor lábadt könnybe a szemem, mikor először hallottam, amint a kórus az én nevemet harsogta:

– Koppány! Koppány! Koppány!

„ – Azt mondd, természetellenes? Hidd el nekem, kis tanítványom, az öreg Természet Anya sokkal jobban irányítása alatt tartja a dolgokat, mintsem gondolnád...”

Torda, a ligetben 950 tavaszán.

Egy facsemetével társalogva.

Epilógus, úgylis, mint magyarzkodás:

Tar Zerind

Zerind, vagy Szerénd (? – 971 előtt), Szent István király rokona, a Szent István ellen fellázadt Koppány somogyi vezérének apja volt. Szent István és Tar Szerénd rokonsági foka ismeretlen. A rokonság azonban csaknem bizonyosra vehető, mert Koppány erre alapozhatta trónigényét. Nagy valószínűséggel Árpád fejedelem legidősebb fiának, Tarhosnak az ágából származott és Tevel fia Tormás öccse, azaz Árpád dédunokája volt. Ismét csak nagy valószínűséggel, ő volt Géza öccse, Mihály. Még Géza fejedelem hatalomra kerülése előtt meghalt, ekkor nyerhette el Géza a bihari dukátust, majd Géza fejedelemmé válása után 971-ben ebben a birtokban feltehetően Koppány követte. Nincs tudomásunk arról, hogy akár csak egy évtizedre is eltűnt volna, nem hogy ötven évre, hiszen Koppány nem véletlenül nyerte el a dukátust. Taksony fejedelem idején a Duna alsó szakaszán és a bihari dukátusban rendelkezett szállásokkal. A ma Olténiában levő hajdani bánági központ, Szörény is róla kapta a nevét. Neve a Duna mentén innen a Dráva torkolatáig fordul elő helynevekben. Dukátusi szálláshelyét az Arad megyei Zerind község őrzi. Részemről nem tiszteletlenség okán, épp ellenkezőleg, mélységes tisztelettel neveztem ki őt Halhatatlannak.

István a Király

Nagyban támaszkodtam a népszerű rockoperára, mind a karakterek nevében, mind a történet lezárásában. Köszönet az alkotóknak, és a szereplőknek.

Vége

Anonymus Chynewa

Hegylakó: A Begyűjtés

A Hegylakó film számomra kicsit mítosz. Először a filmet még általános iskolásként, egy iskolai fogászat alkalmával láttam – lehettem hetedikes vagy nyolcadikos. Voltunk vagy huszonöten, és míg a sorunkra vártunk, videóztunk, ami mondjuk nagy szó volt akkoriban. Valamilyik osztálytársam szüleinek volt egy tékája, vagy tékás ismerőse, és ő szerzett filmet erre a jeles alkalomra. Emlékszem, duplán izgultam, nem csak a filmen, hanem azon is, hogy ne a film vége előtt hívjanak be, mert kíváncsi voltam a végére. Ez valamikor a rendszerváltás hajnalán történt, 88-89-ben. Ebből kifolyólag csak az első filmet láttam, és néhány epizódot a film, illetve a francia rajzfilmsorozatból (és persze olvastam a könyvet, legalábbis azt, ami magyarul megjelent). És bár elég hiányosak az ismereteim, azt vallom, hogy az első részt meg kell nézni, illetve a Queen zenéjét meg kell hallgatni (főként a rádiók által „rongyosra” játszott Princess of Universe-t, ami a mai napig személyes kedvencem). Míg a többi filmet; hát meg lehet nézni.

Amikor Jimmy megemlítette, hogy lesz még egy hegylakós Lidércfény, eszembe jutott, hogy olvastam valahol, hogy létezik szerepjáték, és megemlítettem, hogy létezik egy ilyen produktum. Ez felkeltette Jimmy érdeklődését, mert rövidesen szolt, hogy van egy ilyen példány a birtokában, én pedig ígéretet tettem, hogy összedobok valami rövidke ismertetőt róla.

A könyv pdf formátumban van, és a következő címet viseli: Highlander: the Gathering (azaz Hegylakó: a Begyűjtés, szabad angol fordításban, Adrian Paul féle filmsorozatnak bevezető részének is ez az alcíme). Érdeklődve lapoztam a könyvet, mert a kilencvenes évek második felében – pontosabban '97 áprilisában – megjelent egy Talizmán névre hallgató szerepjátékos újság, és írtak – igaz csak néhány sorban – a Hegylakó szerepjátékról. A cikk szerzője egy több mint 220 oldalas könyvről beszél, amely feldolgozza az addig elkészült filmeket és filmsorozatot – persze lehet, hogy csak áprilisi tréfáról van szó. Míg a fentebb említett kiegészítő, alig 60 oldalas, a végén egy négyoldalas karakterlappal; és jelen alakjában számomra egy jól elkészített rajongói játéknak tűnik, jöllerhet nincs kizárva, hogy hivatalos kiegészítőről van szó, csak rajongói változatban került fel a netre (magyarul begépelte, és nem szkennelte a kolléga).

Hasonlóan épül fel, és rendszerében is kapcsolódik a Sötétség Világa – World of Darkness – játékhöz. Aki már látta a Vámpír (magyarosabban Vampire) szerepjátékot, annak nem lesz túl sok újdonság benne; legalábbis a karakteralkotás, és -fejlődés folyamatát figyelembe véve. Az alábbiakban erről néhány szót: Tízoldalú dobókockát használ a rendszer, mégpedig annyit, amennyi a megfelelő jellemző – ez rendszerint Tulajdonság + Képesség összege. Három fő tulajdonságcsoporthoz tartoznak: fizikai, szociális, mentális. Ezek további három konkrét jellemzőre bomlanak – sorrendben: Erő, Ügyesség, Állóképesség; Karizma, Manipuláció, Megjelenés; Észlelés, Intelligencia, Érzék. Ezek egy ponttól indulnak, és 7,5, és 3 pontot lehet rájuk szabadon szétosztani. A Képességek is hasonlóan épülnek fel: Adottság, Képzettség, Ismeret. Itt már 10-10 jellemző található Képességként. Ezek szinte egy az egyben a Vámpír szerepjáték második kiadásának jellemzői, kivéve a Tudatosság (Awareness), és a Történelem (History). Ezek nem kapnak kezdőpontot, és 13, 9, és 5 pontot lehet szétosztani közöttük. Valamint a Halhatatlanok különleges jellemzője a Gyorsulás (Quickening).

Ez hasonlít a vámpírok vérpotenciájához – minél magasabb, annál erősebb, de egyben ez a különleges képességeik alapja is, mint a vámpírok diszciplínája. Erre nem kap szétosztható pontot, hanem a 15 ún. szabadon elkölthető pontból gazdálkodhatja ki. Így maximum csak kettes lehet a kezdő Gyorsulása. Persze ha a Mesélő úgy dönt, hogy „táposabb” karaktereket szeretne látnia csapatban, akkor nem kell feltétlenül 100 éves vagy fiatalabb halhatatlanokkal játszani, lehet akár kétezres évesekkel is, persze minden érték ennek megfelelően emelkedik, de a Gyorsulás kezdeti értéke akkor is 1 vagy 2 lesz.

A könyv többször hivatkozik a Mage (Mágus: a Felemelkedés), valamint a Werewolf (Vér farkas: az Apokalipszis) alapkönyvekre, így nem árt, ha az ember rendelkezik ezekkel, mert nem fogja tudni, hogyan is működik a mágusok Arkánumja, illetve mik azok a Kaern-ek, melyeket a vér farkasok használnak. Valamint a harcrendszert is kicsit bővíti, bár elsősorban a Werewolf által használt klaive – ez egy speciális ezüstből készült vér farkas fegyver – kardcsörtéjére támaszkodik. Tehát nem árt, ha megvan a Werewolf alapkönyv.

Zárójelben jegyezném meg, hogy sem az itt említett Werewolf, sem a Mage már nem kapható kereskedelmi forgalomban, mivel a White Wolf kiadó 2004 nyarán visszakerítte az összes korábbi Sötétség Világ kiadványát, és bezúzatta. Tehát a könyvek beszerzéséhez marad az antikvár, illetve az internet.

Mint már fentebb is említettem, a Halhatatlanok különleges jellemzője a Gyorsulás. Ez nem annyira szerteágazó, mint a vámpírok diszciplínája – mondjuk nincsenek is annyian, mert még minden százezer halandóra jut egy vérszívó, addig halhatatlanból millióból egy az arány. Összesen hét képességgel büszkélkedhetnek, ezek a következők:

Első Szint: Gyorsulás érzékelése – Más halhatatlant képes érzékelni. Légzés víz alatt – nem fullad meg.

Második Szint: Fegyver feltöltése – minden egyes Gyorsulás pontért +1 kockányi sebzés éles fegyverekkel való harcban. Öngyógyítás – egy sikeres Gyorsulás próbáért egy Egészség szintet gyógyul.

Harmadik Szint: Test feltöltése – a Gyorsulás próba során szerzett sikerek hozzáadódnak egy vagy több fizikai tulajdonsághoz.

Negyedik Szint: Szarvas Gyorsasága – hasonló, mint a vámpírok Gyorsaság diszciplínája; csak a Gyorsulás próbán szerzett sikernyi plusz cselekedetet kap a karakter.

Ötödik Szint: Sebzés mellőzése – nem érvényesülnek a sérülésből adódó levonások, így rendszeren cselekedhet a karakter.

Ezek után már a mesélőket segíti, mint például a többi természetfelettil való viszonyukat és „szokásos” mesélői tanácsok. A könyvet a filmek és az első filmsorozat legfontosabb főszereplői értékei zárja, melyek elsősorban tájékoztató jellegűek, és minden mesélő a saját felelősségére használja őket, lásd a Kurgan értékeit.

Minden összevetve nem rossz játék a HtG, bár esetlegesen egy-egy mini kampányra javaslom, illetve esetleges ellaposodó Mage, Vámpír vagy Werewolf játékok felrázására, egy keresztmese (crossover) keretében. Ha hosszán tartó játékra nem is, de kipróbálásra mindenképpen melegen ajánlom.

Ha'lathin

Egy halhatatlan szív ritmusa

Hej, Skócia, klánom otthona!
De messzire sodort az út,
Mióta elhagytam a felföldi falut.

Azóta szívem egy ritmusra jár,
Penge villan, remény illan,
Engem elkerül a halál.

Családom hús vizű kútja
Csak emlék már,
Szomjam mi egyedül oltotta
Romokban áll.

Vágyom a tejre, mit ad anyám melle.
De hol az a nő, ki szült mint magzatot?
Elnyelte testét a sír, régen elhagyott.

Azóta szívem egy ritmusra jár,
Penge villan, remény illan,
Engem elkerül a halál.

Volt, kire mondtam; — Jóbarát!
Fegyver díszítette oldalát.
Mellettem jött, majd ellenem...
Vele párbajban végeztem.

Tanítványból lettem mester.
S ha rám kerül a sor egyszer...
Ugyan mely neveltem veszejt el?

Mert szívem csak egy ritmusra jár,
Penge villan, remény illan,
Engem elkerül a halál.

A szerelemben csak csalódtam.
Magányomban, itthagytottan...
Voltak kik hűséget ígértek, s adtak.
Halálukkal, mégis cserbenhagytak.

Életemnek értelmet mi ad majd,
Ha én leszek az az egy, ki maradhat?
S ott zeng fülemben a régi dal:

Szívem csak egy ritmusra jár,
Penge villan, remény illan...
És cserbenhagy a halál.

Fuvallat

ANTITÉZIS:

„Hogyha a telepatikus jelenségek valóságosak volnának, hogyha az információközlésnek egy sajátos csatornáját jelentenék, amely független mindazoktól a zavaroktól és zajoktól, amelyek az érzékszervek által felvett információt torzítják, akkor a biológiai evolúció kétségkívül ki is használta volna az effajta jelenségeket, mert igen jelentős mértékben növelnék a fajoknak a létért való küzdelemben a megmaradási lehetőségeit. Mennyivel könnyebben vezethetné a ragadozófalka vezére (pl. farkasfalkáé) az áldozata üldözése közben a sötét

III. Lidércfény Pályázat
„Légies táncok“

Kategória: szépirodalom, vers

Kiírók:

Lidércfény Online Kulturális Magazin,
Lidércfény Amatőr Kulturális Folyóirat,
Fata Morgana Orientális Tánciskola

A pályázat címe: „Légies táncok“

Pályázhatnak: Magyarországon és határainkon túl élő, magyar nyelven alkotó amatőr írók, kizárólag saját maguk által írt, magyar nyelvű versekkel.

Beküldési határidő:

2009. február 28., szombat, éjféli.

A pályázat témája:

a) Olyan verseket várunk, amelyek madarak, pillangók röptéről, légmozgásokról (pl.: szél, forgószél, vihar), vagy szellemek táncáról szólnak, s amelyek képzett táncosok által látványos, jelmezes, színpadra vihető produkcióvá koreografálhatók.

b) A versek mellé zenei javaslatot elfogadunk. A zene legyen instrumentális, max. 3-4 perc hosszú, vagy erre a hosszra vágható. (Amennyiben a vers alkotója nem jelzi, hogy milyen zenére gondolt, és díjazásban részesül, akkor a verséhez mi keresünk megfelelő zenei aláfestést.)

A pályázat célja: Egy tavasszal bemutatásra kerülő, táncos-verses-zenés est keretében bemutatni az amatőr irodalom tehetségeit.

Nevezési díj: 1000 Ft / vers.

A pályázat bővebb kiírása, egyéb feltételei megtalálhatóak a Lidércfény Online Kulturális Magazin oldalán:

<http://www.szentesinfo.hu/lidercfeny>

erdőben a fák között szétszóródó falkát, hogyha ez a vezérállat telepatikus kapcsolatban állhatna a falkájával, tehát olyan kapcsolatban, amely - mint mondják - nem függ sem a légköri, sem a látási viszonyoktól, sem pedig az esetleges anyagi akadályoktól. S különösen nem kellett volna az evolúciónak azokhoz a fásasztó, nyakatekert módszerekhez folyamodnia, amelyeknek célja a két nembeli szexuális partnerek kölcsönös, egymásra találása. Egyszerű „telepatikus hívás" léphetne a szaglás, a látás, a hidrolokációs érzék stb. helyébe.“

Stanislaw Lem: Summa Technologiae